

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w wykonaniu dekretu z dnia 5 lutego 1919, Dz. Pr. № 12 poz. 136, w przedmiocie wprowadzenia podatku od zysków wojennych.

OBOWIĄZEK PODATKOWY.

§ 1. Podatkowi od zysków wojennych podlegają wszystkie towarzystwa i instytucje obowiązane do publicznego składania rachunków bez względu na to, czy podatek przemysłowy opłacają, czy też są od tego podatku uwolnione, tudzież wszystkie inne osoby prawne i wszystkie osoby fizyczne, które mają swoją siedzibę, względnie miejsce zamieszkania, lub stałego pobytu:

- a) na obszarze ziem polskich byłego zaboru rosyjskiego,
- b) poza tym obszarem, a tu posiadają źródła dochodu, wreszcie spadki wakujące.

Co do osób wymienionych pod a) i b) zachodzi różnica pod względem rozmiaru obowiązku podatkowego w tym kierunku, że podczas gdy osoby pod a) wymienione podlegają podatkowi od nadwyżki zysku względnie dochodu ze wszystkich posiadanych źródeł, znajdujących się tak na obszarze obowiązywania dekretu, jako też i poza tym obszarem, to na osobach pod

b) wymienionych ciąży obowiązków podatkowy tylko odnośnie do nadwyżki zysku względnie dochodu, płynącego im ze źródeł, które znajdują się na obszarze ziem polskich byłego zaboru rosyjskiego.

§ 2. Źródła dochodu, znajdujące się poza obszarem obowiązywania dekretu, wyłącza się z podstaw wymiaru podatku dla osób wyżej pod a) wymienionych, tylko w tym wypadku, jeżeli podatnik wiarogodnie wykaże, że od zysku względnie dochodu z tych źródeł został już tam, gdzie się znajdują, wymierzony i zapłacony podatek tego samego rodzaju.

Jeżeli podatnik nie może chwilowo tego udowodnić, należy mu do złożenia wymaganego dowodu wyznaczyć piśmiennie odpowiedni termin, jednak władza skarbową I instancji względnie okręgowa komisja może narazie z pominięciem tych źródeł dochodu wymierzyć podatek z zastrzeżeniem ewentualnego późniejszego opodatkowania zysku względnie dochodu z pominiętych źródeł.

Jeżeliby po złożeniu przez podatnika dowodów zachodziła wątpliwość, czy wymierzony i zapłacony podatek od zysku względnie dochodu ze źródeł, znajdujących się poza obszarem obowiązywania dekretu, jest podatkiem tego samego rodzaju (art. 2. a), czy wobec tego należałoby te źródła dochodu wyłączyć z podstaw wymiaru, władza skarbową I instancji ma jak najspieszniej przedłożyć sprawę Ministerstwu Skarbu do rozstrzygnięcia.

I.

TOWARZYSTWA SPRAWOZDAWCZE.

Przedmiot i podstawa wymiaru podatku.

§ 3. Przedmiot podatku stanowi nadwyżka zysku, osiągnięta w poszczególnych operacyjnych latach wojennych, o ile przekracza przeciętny normalny czysty zysk z ostatnich operacyjnych lat pokojowych (art. 3), i to dopiero wtedy, jeżeli ta nadwyżka przewyższa 10.000 M. względnie 15.000 Kor. (art. 10. p. 3).

Za operacyjne lata wojenne uważa się te, które wchodzi w całości lub częściowo w czasokres od 1 sierpnia 1914 do końca roku 1918.

Jeżeli zatem operacyjny rok rozpoczyna się np. a) 1 stycznia, b) 1 czerwca, c) 1 października, to za operacyjne lata wojenne uważa się w wypadku ad a) lata kalendarzowe 1914 do włącznie 1918, w wypadku ad b) kończące się z dniem 31 maja lata operacyjne 1914/1915 do włącznie 1918/1919, w wypadku zaś ad c) kończące się z dniem 30 września lata operacyjne 1913/1914 do włącznie 1918/1919.

Przy towarzystwach sprawozdawczych, których pierwszy operacyjny rok wojenny kończy się przed dniem 31 grudnia 1914, należy przypadający od nadwyżki zysku ostatniego operacyjnego roku wojennego podatek wymierzyć tylko w tej kwocie, jaka przewyższa podatek, wymierzony od nadwyżki zysku pierwszego operacyjnego roku wojennego.

Ten przepis ma zastosowanie tylko w tych wypadkach, w których ostatni operacyjny rok wojenny kończy się dopiero po dniu 1 sierpnia 1919.

§ 4. Normalny czysty zysk z operacyjnych lat pokojowych, potrzebny do porównania przy ustaleniu podległej podatkowi nadwyżki zysku, oblicza się z przecięcia trzech ostatnich lat operacyjnych w czasie pokoju, względnie, jeżeli przedsiębiorstwo nie trwało jeszcze tak długo, z przecięcia ostatnich dwóch lat, lub też ustala się go z ostatniego operacyjnego roku pokojowego (art. 3).

Jeżeli zaś towarzystwo sprawozdawcze, mające swoją siedzibę na obszarze obowiązywania dekretu, nie było jeszcze przed dniem 1 sierpnia 1914 w ruchu przez cały rok operacyjny, lub też wogóle powstało dopiero w czasie wojennym, za normalny zysk uważa się 6% od kapitału zakładowego, według stanu tegoż z początkiem pierwszego roku operacyjnego (art. 6).

W tym samym wypadku przy towarzystwach sprawozdawczych, mających swoją siedzibę poza obszarem obowiązywania dekretu, za podległą podatkowi nadwyżkę zysku uważa się osiągnięty tylko z tutejszych źródeł (art. 2 b) czysty zysk, o ile on przekracza 10.000 M., względnie 15.000 K. (art. 6 ustęp drugi).

§ 5. Czysty zysk z lat wojennych oraz potrzebny do porównania normalny czysty zysk z lat pokojowych, ustala się na podstawie rocznych sprawozdań i bilansów towarzystw w ten sam sposób, jak dla wymiaru podatku od handlu i przemysłu, pobieranego od tych towarzystw w formie procentowego podatku od zysku (art. 11).

§ 6. Normalny przeciętny czysty zysk z operacyjnych lat pokojowych, potrzebny do porównania przy ustalaniu podległej podatkowi nadwyżki zysku z lat wojennych, ma wynosić przynajmniej 6% od kapitału zakładowego ostatniego roku pokojowego.

Jeżeli przeto ze sprawozdań rocznych i bilansów okaże się, że w operacyjnych latach pokojowych nie było żadnego przeciętnego czystego zysku, lub też że przeciętny czysty zysk w tych latach wynosił mniej niż 6% od kapitału zakładowego, należy przyjąć, jako normalny czysty zysk operacyjnych lat pokojowych, 6% od kapitału zakładowego ostatniego operacyjnego roku pokojowego (art. 4).

§ 7. Nadwyżkę zysku należy za każdy poszczególny operacyjny rok wojenny osobno obliczyć i opodatkować (art. 17).

Jeżeli z pewnego przedsiębiorstwa, prowadzonego przez towarzystwo sprawozdawcze, okaże się w jednym z operacyjnych lat wojennych strata, należy ją potrącić od czystego zysku, osiągniętego z tego samego przedsiębiorstwa w innych operacyjnych latach wojennych, a mianowicie stratę z pierwszego roku wojennego najpierw od czystego zysku bezpośrednio następującego roku wojennego, zaś stratę z późniejszych lat wojennych najpierw od czystego zysku z bezpośrednio poprzednich lat wojennych, a gdyby pozostała jeszcze do potrącenia dalsza część straty,—od czystego zysku z bezpośrednio następujących lat wojennych (art. 19).

§ 8. Za podległą podatkowi nadwyżkę zysku uważa się zawsze kwotę roczną, obliczoną na podstawie wyników pełnych lat.

O ile przy tem obliczeniu są miarodajne zyski z operacyjnych lat wojennych lub pokojowych, które obejmują krótszy lub dłuższy czasokres jak 12 miesięcy, należy zyski te celem ustalenia podległej podatkowi nadwyżki obliczyć proporcjonalnie na jeden rok.

Przy operacyjnych latach wojennych, które trwały krócej lub dłużej jak 12 miesięcy, należy od proporcjonalnie na jeden rok w myśl poprzedniego ustępu obliczonej nadwyżki zysku przypadający podatek obliczyć w stosunku do rzeczywistego trwania operacyjnego roku wojennego i wymierzyć podatek w odpowiednio niższej lub wyższej kwocie.

W ten sam sposób postąpić należy przy wymiarze podatku za ten operacyjny rok wojenny, w ciągu którego towarzystwo sprawozdawcze dopiero powstało lub też obowiązek podatkowy ustał z powodu zaniechania przedsiębiorstwa lub przeniesienia go na inną osobę (art. 18).

Wysokość kapitału zakładowego z operacyjnych lat wojennych i pokojowych ustala się w myśl postanowień art. 463, 464 i 465 rosyj. ustawy o podatkach bezpośrednich (art. 5).

Uwolnienia od podatków.

§ 9. Zyski, osiągnięte ze źródeł dochodu, skierowanych ku popieraniu dobroczynnych lub ogólnie pożytecznych celów, są wolne od podatku od zysków wojennych tylko w tym stosunku, w jakim zyski te rzeczywiście na powyższe cele zostały obrócone (art. 10 p. 2).

Gdyby zatem tylko część zysku na powyższe cele była obrócona, należy pozostałą resztę zysku opodatkować.

Obrócenie zysku względnie części tegoż na wymienione wyżej cele ma być przez podatnika wiarogodnie udowodnione.

Jeżeli nadwyżka zysku przekracza wymienioną w art. 10 p. 3 dekretu sumę 10.000 M. względnie 15.000 K., wówczas podlega podatkowi cała nadwyżka zysku, a nie tylko ta jej część, która tę granicę przekracza (art. 10, p. 3).

Stawka podatkowa.

§ 10. Przy obliczeniu stawki podatkowej w myśl art. 20 dekretu dla товариств sprawozdawczych, mających swoją siedzibę na obszarze obowiązywania dekretu, należy w każdym wypadku zważać na to, że podatek ten nie może więcej wynosić niż podatek, przypadający od takiej samej nadwyżki zysku, obliczony wedle zawartej w art. 21 skali dla товариств sprawozdawczych, które mają swoją siedzibę poza obszarem obowiązywania dekretu (art. 20 ustęp końcowy).

W danym razie wymierza się podatek tylko w tej niższej kwocie.

Przykład.

Towarzystwo sprawozdawcze osiągnęło przy kapitale zakładowym 200.000 M. w jednym z operacyjnych lat wojennych nadwyżkę zysku podległą podatkowi w kwocie 65.000 M.

Od tej nadwyżki zysku przypada podatek według stawki podatkowej, zawartej w art. 20 dekretu:

od 20.000 M.—10 ^o / _o t. j.	2000 M.
„ 10.000 M.—20 ^o / _o „	2000 M.
„ 10.000 M.—30 ^o / _o „	3000 M.
„ 10.000 M.—40 ^o / _o „	4000 M.
„ 10.000 M.—50 ^o / _o „	5000 M.
„ 5.000 M.—60 ^o / _o „	3000 M.
razem 65.000 M.	19000 M.

Ponieważ od tej samej nadwyżki zysku przypadałby podatek według stawki podatkowej, zawartej w art. 21 dekretu dla товариств sprawozdawczych, mających swoją siedzibę poza obszarem obowiązywania dekretu, tylko w kwocie 16.750 M. a mianowicie:

od 10.000 M.—10 ^o / _o t. j.	1000 M.
„ 10.000 M.—15 ^o / _o „	1500 M.
„ 20.000 M.—25 ^o / _o „	5000 M.
„ 20.000 M.—35 ^o / _o „	7000 M.
„ 5.000 M.—45 ^o / _o „	2250 M.
razem 65.000 M.	16750 M.

należy zatem w tym wypadku wymierzyć podatek zamiast w kwocie 19.000 M. tylko 16.750 M.

Przy obliczaniu stawki podatkowej należy również zważać na to, aby z podległej podatkowi nadwyżki zysku po potrąceniu stawki podatkowej nie pozostało mniej niż 10.000 M. względnie 15.000 K. (art. 23).

W danym razie należy jako podatek od zysków wojennych wymierzyć tylko tę kwotę, jaka przekracza 10.000 M. względnie 15.000 K.

Organa wymiarowe i postępowanie.

§ 11. Jako władzę skarbową I instancji, powołaną do ustalenia podległej podatkowi nadwyżki zysku i do wymiaru podatku od zysków wojennych dla wszystkich towarzystw sprawozdawczych bez względu na siedzibę towarzystwa, wyznacza się Zarząd skarbowy st. m. Warszawy (art. 26).

Prace przygotowawcze zaś, a w szczególności wszelkie czynności połączone z zebraniem materiału, potrzebnego do wymiaru podatku, jako też doreczenie nakazów płatniczych podatnikom oraz pobór i ściąganie podatku, ma skutecznie ta władza skarbową I instancji, w której okręgu towarzystwo sprawozdawcze ma swoją główną siedzibę.

§ 12. Wszystkie towarzystwa sprawozdawcze są obowiązane w terminie, wyznaczonym w publicznym obwieszczeniu (wzór 2), złożyć u tej władzy skarbowej I instancji, w której okręgu mają swoją główną siedzibę, sprawozdanie roczne, bilanse, rachunek zysków i strat, tudzież protokoły ogólnych zebrań, na których zatwierdzono sprawozdania roczne, tak za wszystkie operacyjne lata, wchodzące w całości lub częściowo w czasokres od 1 sierpnia 1914 do końca roku 1918, jako też także za trzy ostatnie operacyjne lata w czasie pokoju, względnie—w razie krótszego trwania przedsiębiorstwa—z ostatnich dwóch lat lub z ostatniego operacyjnego roku pokojowego, te ostatnie w celu obliczenia przeciętnego normalnego zysku z lat pokojowych, potrzebnego do porównania przy ustalaniu podległej podatkowi nadwyżki zysku z lat wojennych (art. 31).

Po upływie terminu, wyznaczonego w publicznym obwieszczeniu, każda władza skarbową I instancji ma wezwać indywidualnie według wzoru 5 wszystkie te towarzystwa sprawozdawcze, mające swoją siedzibę w jej okręgu, które jeszcze nie uczyniły zadość powyższemu obowiązkowi, aby w terminie ośmiodniowym pod zagrożeniem przewidzianej w art. 52 dekretu grzywny, którą cyfrowo oznaczyć należy, przedłożyły sprawozdania roczne i bilanse za wymienione wyżej lata operacyjne.

W razie bezskutecznego upływu powyższego terminu, należy nałożyć na opieszale towarzystwo zagrożoną grzywnę, a zarazem wezwać je ponownie do przedłożenia rocznych sprawozdań i bilansów pod zagrożeniem grzywny w wyższej kwocie.

Wspomniane wyżej grzywny można, w razie niezastosowania się do wezwania, nałożyć także kilkakrotnie (art. 52 dekretu).

§ 13. Władze skarbowe I instancji mają złożone przez towarzystwa sprawozdawcze sprawozdania roczne i bilanse po uzupełnieniu ich ewentualnie potrzebnymi jeszcze wyjaśnieniami, których należy zażądać od towarzystw, przesłać Zarządowi skarbowemu st. m. Warszawy celem skutecznego wymiaru podatku.

Te czynności przygotowawcze odnośnie do towarzystw sprawozdawczych, mających swoją siedzibę na obszarze st. m. Warszawy, należą do Zarządu skarbowego st. m. Warszawy.

§ 14. Zarząd skarbowy st. m. Warszawy, jako władza wymiarowa, ma ustalić podległą podatkowi nadwyżkę zysku, wymierzyć stawkę podatkową, następnie sporządzić nakazy płatnicze według wzoru 16 oraz rejestr wymiaru podatku według wzoru 14 dla każdej władzy skarbowej I instancji osobno.

Rejestr wymiaru ma obejmować wymiary podatku dla wszystkich podlegających podatkowi towarzystw sprawozdawczych z całego okręgu odnośnej władzy skarbowej I instancji.

Odpisy rejestrów wymiaru podatku razem z odpowiednimi nakazami płatniczymi Zarząd skarbowy st. m. Warszawy ma przesłać właściwym władzom skarbowym I instancji, które zarządzą bezzwłocznie doręczenie tych nakazów płatniczych podatnikom za potwierdzeniem odbioru, zaś rejestr wymiaru, który jest zarazem rejestrem poboru tego podatku, udziela odpowiednim kasom skarbowym.

Władze skarbowe I instancji, w których okręgu znajduje się dwie lub więcej kas skarbowych, mają rejestr wymiaru i poboru podatku rozdzielić między poszczególne kasy skarbowe, sporządzając dla każdej z nich odrębny odpis odpowiednich pozycji rejestru.

Ponieważ termin płatności podatku od zysków wojennych liczy się od dnia doręczenia nakazu płatniczego (art. 44), władze skarbowe I instancji mają bezzwłocznie po doręczeniu nakazów płatniczych podatnikom przesłać dowody doręczeń kasom skarbowym, celem zanotowania w odnośnej rubryce rejestru wymiaru i poboru podatku dat doręczenia nakazów płatniczych.

Zapadłe półroczne raty podatku,—z których pierwsza płatna jest w 30 dni po doręczeniu nakazu płatniczego, zaś druga i trzecia rata w pół roku po terminie zapłaty raty poprzedniej,—o ile nie zostały zapłacone w ciągu 14 dni po terminie płatności, będą ściągnięte wraz z odsetkami za zwłokę w wysokości 1^o/_o miesięcznie, przyczem stosować należy przepisy o ściąganiu należności skarbowych (art. 44).

§ 15. Odwołania przeciw wymiarom podatku od zysków wojennych mają być złożone u tej władzy skarbowej I instancji, w której okręgu towarzystwo sprawozdawcze ma swoją główną siedzibę, w ciągu 4 tygodni, licząc od dnia następnego po doręczeniu nakazu płatniczego (art. 40).

Złożone odwołania mają władze skarbowe I instancji, dołączając odnośne dowody doręczenia nakazu płatniczego i odpis odpowiedniej pozycji rejestru wymiaru, przesłać bezzwłocznie Zarządowi skarbowemu st. m. Warszawy, który ma je razem z aktami wymiarowemi przedłożyć do rozstrzygnięcia Ministerstwu Skarbu.

II.

INNE OSOBY PRAWNE I OSOBY FIZYCZNE.

Przedmiot i podstawy wymiaru podatku.

§ 16. Przedmiot podatku stanowi nadwyżka zysku względnie dochodu, osiągnięta ze wszystkich źródeł dochodu podatnika w kalendarzowych latach wojennych, wchodzących w całości lub częściowo w czasokres od 1 sierpnia 1914 do końca roku 1918 (art. 7). Nadwyżkę tę należy obliczyć i opodatkować osobno za każdy kalendarzowy rok wojenny 1914 — 1918 (art. 17).

Za podległą podatkowi nadwyżkę zysku względnie dochodu uważa się tę kwotę, o którą osiągnięty zysk względnie dochód w poszczególnych la-

tach wojennych 1914 do włącznie 1918, przekracza normalny zysk względnie dochód z roku 1913 względnie, jeżeli podatnik tego żąda, z przecięcia lat 1911 do 1913 (art. 7).

Jeżeli zaś pewne źródło dochodu powstało dopiero w latach wojennych, to normalny zysk względnie dochód z tego źródła, potrzebny do porównania celem obliczenia podległej podatkowi nadwyżki zysku względnie dochodu z tego źródła, ustala się w wysokości przypuszczalnej przez oszacowanie (art. 7 ustęp drugi).

§ 17. Zysk względnie dochód z lat wojennych jako też potrzebny do porównania normalny zysk względnie dochód z lat pokojowych, oblicza się zasadniczo według lat kalendarzowych.

Jeżeli lata gospodarcze względnie zamknięcia bilansowe podatnika nie schodzą się z rokiem kalendarzowym, należy stosowne części zysku względnie dochodu z lat gospodarczych (bilansowych), wchodzących w czasokres jednego i tego samego roku kalendarzowego, zliczyć i w ten sposób ustalić zysk względnie dochód, osiągnięty w każdym poszczególnym roku kalendarzowym.

§ 18. Za zysk względnie dochód uważa się sumę wszystkich w pieniądzach lub w wartości pieniężnej rzeczywiście osiągniętych rocznych przychodów ze wszystkich poszczególnych źródeł dochodu podatnika, (bez względu na to, czy te przychody wpłynęły w gotówce, czy też drogą rozliczenia się) łącznie z wartością czynszową mieszkania we własnym domu, jak wogóle innego mieszkania, użytkowanego bezpłatnie przez podatnika, jako też z wartością pieniężną wytworów własnego gospodarstwa i własnego przedsiębiorstwa, użytych dla celów gospodarstwa domowego, tudzież wartością pieniężną wszystkich innych przez podatnika pobieranych przychodów w naturze (art. 12).

Wartość czynszową bezpłatnego mieszkania czy to we własnym czy w cudzym domu, jako też wartość wytworów, użytych dla celów gospodarstwa domowego, należy obliczyć według zwykłych cen miejscowych przeciętnych w roku podatkowym.

§ 19. Dla obliczenia czystego zysku względnie dochodu, potrąca się z rocznych przychodów wszystkie nakłady, wyłożone na osiągnięcie, zabezpieczenie i utrzymanie dochodu, w szczególności koszty administracji, ruchu i utrzymania, oraz wydatki na amortyzację kapitału inwestycyjnego w odpowiedniej wysokości, nie można zaś potrącić kosztów nabycia lub powiększenia istoty źródła dochodu (art. 12).

Za koszty ruchu i utrzymania należy w szczególności uważać wydatki na utrzymanie lub remont budynków gospodarczych lub przemysłowych, mieszkań dla robotników i wszystkich innych budowli, służących do celów ruchu gospodarczego lub dla jego zabezpieczenia, następnie wydatki na utrzymanie i zwyczajne niezbędne uzupełnienie żywego i martwego inwentarza gospodarczego.

Potrącalne są tylko koszty tego rodzaju rzeczywiście wyłożone, nie zaś takie, których podatnik oszczędził sobie tym sposobem, że sam lub członkowie jego rodziny pracowali lub osoby trzecie pracowały bezpłatnie.

Do potrącenia nie nadają się koszty prowadzenia gospodarstwa domowego oraz wydatki na utrzymanie podatnika, jego rodziny i służby osobistej.

§ 20. Od czystego rocznego zysku względnie dochodu można potrącić nadto następujące wydatki, które jednak, o ile dotyczą lat wojennych, podatnik ma wiarogodnie udowodnić.

1) Zapłacone za odnośny rok podatki wraz z dodatkami i inne daniny publiczne za wyjątkiem podatku od zysków wojennych.

2) Odsetki od długów, ciężących na źródłach dochodu, a pozostających pod względem gospodarczym w związku z przychodami, stanowiącymi podstawę wymiaru podatku.

Wolno zatem potrącić tylko kwotę, zapłaconą tytułem odsetek, a nie na spłatę kapitału, przeto przy annuitetach tylko kwoty odsetek w nich zawarte i to tylko przypadające za ten rok kalendarzowy, z którego oblicza się czysty zysk względnie dochód, nie zaś łącznie z zaległymi i zapłaconymi procentami za lata poprzednie.

Nie nadają się do potrącenia odsetki od własnego kapitału podatnika, włożonego w przedsiębiorstwo handlowe lub przemysłowe.

3) Zapłacone roczne premje asekuracyjne za wszelkie rodzaje ubezpieczeń od szkód oraz za ubezpieczenie podatnika i jego rodziny na wypadek śmierci lub dożycia, te ostatnie jednak tylko do wysokości 500 M. względnie 750 K. rocznie na osobę.

Do potrącenia nadają się przeto także opłaty do kas ubezpieczeń na wypadek choroby, od wypadków, do kas pensyjnych lub do podobnych zakładów, o ile je podatnik zapłacił za swoich urzędników, funkcjonariuszów i robotników. Jeżeli opłaty tego rodzaju dotyczą osoby podatnika lub jego członków rodziny, można je potrącić tylko w wysokości określonej pod l. 3.

Opłaty, które podatnik zapłacił za ubezpieczenie osób, zatrudnionych w jego przedsiębiorstwie gospodarczym, potrąca się przy obliczeniu czystego zysku względnie dochodu jako kosztu ruchu, natomiast nie stanowią pozycji potrącalnej opłaty, które podatnik uiścił na ubezpieczenie osób, zatrudnionych w jego gospodarstwie domowym (służby osobistej).

4) Wszelkie zobowiązania, ciężące na źródłach dochodu, stanowiących podstawę opodatkowania, a oparte na szczególnych tytułach prawnych i zmniejszające trwałe dochód (art. 13).

Za zobowiązania, obciążające trwałe źródła dochodu, uważa się np. renty dożywotnie, renty, które podatnik zapewnił krewnym, nie będąc prawnie obowiązany do ich utrzymania, albo dawnym służącym i t. p.

Aby kwalifikacja do potrącenia tego rodzaju zobowiązania była uzasadniona, powinien istnieć tytuł prawny (kontrakt, ugoda i t. p.) i tytuł ten powinien być specjalny, to jest wychodzić poza ustawowy obowiązek alimentacji, oraz być trwałe.

Zatem sumy ugodzone, zapłacone ryczałtowo na mocy kontraktu lub układu zamiast trwałych perjodycznych świadczeń, nie są potrącalne.

Nie nadają się następnie do potrącenia dary, wsparcia lub inne świadczenia dobrowolne, jako też świadczenia na podstawie powszechnego ustawowego obowiązku alimentacji, te ostatnie nawet wtedy, gdy są ustalone kontraktowo lub postanowione przez sąd.

Wszystkie potrącenia wyżej wymienione z wyjątkiem premij asekuracyjnych i opłat do kas ubezpieczeń, odnoszących się do osoby podatnika i jego rodziny, są tylko o tyle dopuszczalne, o ile ciążyą na źródłach dochodu, stanowiących podstawę wymiaru podatku.

Wobec tego np. kosztu gospodarstwa dóbr ziemskich, znajdujących się poza obszarem obowiązywania dekretu i wyłączonych wskutek tego z podstaw wymiaru, lub renty na takich dobrach ciężące nie mogą być potrącone od zysku względnie dochodu, podlegającego opodatkowaniu.

§ 21. Przy ustalaniu zysku względnie dochodu z lat wojennych należy wyłączyć z podstaw opodatkowania nadzwyczajne jednorazowe przychody (art. 14) jak np. w wygranych losowych i loteryjnych, ze spadków,

darowizn i podobnych bezpłatnych datków, przychody jednorazowe z dłu-
goletnich prac: jak nadzwyczajne honorarja autorów lub wynagrodzenia za
wynałzki, jednorazowe przychody z nadzwyczajnych wyrębów lasów. Z przy-
chodów z nadzwyczajnych wyrębów lasów podpadają jednak podatkowi
nadwyżki, osiągnięte wskutek podwyższenia się cen drzewa w latach wo-
jennych.

Za podwyżkę cen uważa się tylko tę kwotę, która równa się różnicy
między przychodem, osiągniętym w roku wojennym a przychodem, obli-
czonym od tej samej ilości materiału według przeciętnych cen drzewa
z ostatnich trzech lat pokojowych.

Za nadzwyczajny wyręb lasu uważa się taki, który przewyższa zna-
cznie roczny normalny użytek drzewa w racjonalnie prowadzonym gospodar-
stwie leśnym, względnie roczny normalny przyrost drzewa, przy czem
obojętne jest, czy nadzwyczajny wyręb lasu nastąpił z woli, czy też wbrew
woli właściciela gospodarstwa leśnego np. wskutek klęski elementar-
nej i t. p.

§ 22. Przy ustalaniu normalnego zysku lub dochodu z roku 1913
względnie z przecięcia trzech ostatnich lat pokojowych, potrzebnego do po-
równania dla obliczenia podległej podatkowi nadwyżki zysku względnie do-
chodu z lat wojennych, należy również wyłączyć wspomniane wyżej jedno-
razowe nadzwyczajne przychody, natomiast dochód, zmniejszony w latach
pokojowych wskutek nadzwyczajnych ubytków jak n. p. z powodu klęsk
elementarnych, przerwy w ruchu przedsiębiorstwa i t. p. ustalić w pełnej
normalnej wysokości całego roku przez oszacowanie (art. 16).

§ 23. Zyski ze sprzedaży przedmiotów majątkowych (gruntów, bu-
dynków, fabryk, papierów wartościowych i t. p.) wliczyć należy do podstaw
wymiaru podatku tylko w tym wypadku, jeżeli sprzedaż nastąpiła w wyko-
nywaniu zajęcia zawodowego n. p. przez spekulantów gruntowych lub bu-
dowlanych, bankierów i t. p. lub, jeżeli z pojedynczej sprzedaży osiągnię-
to zysk z interesu spekulacyjnego (art. 15).

Czy sprzedaż nastąpiła z wykonania interesu spekulacyjnego, ocenić
należy według istniejących okoliczności poszczególnego wypadku.

Właściwość sprzedanego przedmiotu majątkowego, okoliczności,
wśród których nabycie i sprzedaż nastąpiła, czas trwania posiadania i spo-
sób gospodarki w ciągu tego czasu, dostarczą wskazówek do ocenienia,
czy przy nabywaniu miano głównie na celu trwałe użytkowanie z posiada-
niem połączone, czy też osiągnięcie zysku ze sprzedaży przedmiotu ma-
jątkowego przez oczekiwane podwyższenie się wartości pieniężnej. Tylko
w tym ostatnim wypadku byłaby późniejsza odprzedaż wykonaniem inte-
resu spekulacyjnego.

§ 24. Powyższe postanowienia, odnoszące się do sposobu ustala-
nia podstaw wymiaru podatku za lata wojenne, a w szczególności co do
przychodów, rozchodów i dopuszczalnych potrąceń, mają zastosowanie tak-
że przy oszacowaniu normalnego zysku, względnie dochodu z lat pokojo-
wych, potrzebnego do porównania celem obliczenia podległej podatkowi
nadwyżki zysku względnie dochodu.

Potrącenia, wymienione w § 20 pod 1) do 4), o ile istniały w latach
pokojowych, należy przy obliczaniu normalnego zysku względnie dochodu
z tych lat przyjąć w normalnej wysokości, chociażby podatnik ich nie
wykazał.

§ 25. Co do sposobu uwzględnienia strat, poniesionych w pewnym
źródle dochodu w jednym z lat wojennych (art. 19), mają analogiczne za-
stosowanie postanowienia ustępu drugiego § 7 niniejszego rozporządze-

nia; straty poniesione w pewnym źródle dochodu mają być jednak potrącone tylko od zysku, osiągniętego z tego samego źródła w innym roku wojennym, zatem n. p. straty, poniesione w pewnym przedsiębiorstwie, nie mogą być potrącone od zysku osiągniętego z innego przedsiębiorstwa.

Postanowienia co do poszczególnych źródeł dochodu.

1. Dochód z posiadłości gruntowej.

§ 26. Przy posiadłości gruntowej, pozostającej we własnym zarządzie, uważa się za dochód rzeczywiście uzyskany roczny czysty przychód z całego rolnego i leśnego gospodarstwa, jako też z innych z posiadłością gruntową połączonych gałęzi produkcji oraz uprawnień (prawo rybołówstwa, polowania i t. p.), łącznie z wartością pieniężną produktów, użytych w gospodarstwie domowym podatnika.

Jeżeli w związku z używaniem gruntów w gospodarstwie rolnem i leśnem utrzymywane są w ruchu także gorzelnie, browary, fabryki kromchmalu, młyny, tartaki, i inne rolnicze gałęzie fabrykacji, dalej kopalnie gliny, kamieniołomy, torfiarnie i inne podobne przedsiębiorstwa, przy których przychody czerpie się bezpośrednio z ziemi, ma być dochód z tego rodzaju przedsiębiorstw zeznawany przez podatników, jako też oszacowywany przez komisję, łącznie z dochodem z gospodarstwa rolnego i leśnego. Jeżeli zaś te przedsiębiorstwa przemysłowe nie zostają w bezpośrednim związku z gospodarstwem rolnem i leśnem, należy dochód z nich obliczyć według postanowień odnoszących się do dochodu z samoistnych przedsiębiorstw i zatrudnień (§ 28 niniejszego rozporządzenia).

Przy wydzierżawionych posiadłościach gruntowych lub uprawnieniach, związanych z posiadłością gruntową (prawo polowania, rybołówstwa i t. p.) uważa się za dochód czynsz dzierżawny z doliczeniem wartości pieniężnej ewentualnych świadczeń w naturze i wszystkich innych świadczeń ubocznych ze strony dzierżawcy, oraz pożytków, zastrzeżonych wydzierżawiającemu, po odliczeniu potrącalnych ciężarów, nałożonych kontraktem na wydzierżawiającego, opustów z czynszu dzierżawnego spowodowanych klęskami elementarnymi, nieurodzajami i t. p. oraz ekwiwalentu za zużycie przedmiotu dzierżawnego, o ile dzierżawca do ponoszenia tego ciężaru nie jest kontraktem zobowiązany.

Przy obliczeniu dochodu dzierżawcy z dzierżaw rolnych, należy od dochodu potrącić zapłacony czynsz dzierżawny łącznie z wartością wszelkich innych świadczeń pobocznych, jakie ciążyą na dzierżawcy, za wyłączeniem tej kwoty, jaka przypada za mieszkanie użytkowane przez dzierżawcę lub jego rodzinę.

Dochód z lasów stanowi sumę przychodów, otrzymanych w roku podatkowym za płody leśne wszelkiego rodzaju, jako też wynagrodzenia, otrzymane za odstąpione osobom trzecim prawa użytkowania lasów po potrąceniu kosztów kultury leśnej, ochrony lasu, zarządu lasu, wyrębu i wywozu drzewa, tudzież kosztów konserwacji budowli (leśniczówek, mostów, dróg i t. p.).

Koszta zalesienia wolno liczyć tylko o tyle, o ile chodzi o racjonalną konserwację obszaru leśnego, nie zaś o zalesienie nowych dotychczas nagich powierzchni celem rozszerzenia tego obszaru.

2. Dochód z budynków.

§ 27. Za dochód z budynków wynajętych uważa się rzeczywiście uzyskaną roczną sumę komornego łącznie z ewentualnem wynagrodze-

niem za wynajęte razem z mieszkaniem ruchomości, tudzież za używanie urządzeń wodociągowych, gazowych i elektrycznych, wind i t. p. jako też wynagrodzenia za place na składy, podwórza, ogrody domowe i t. d.

Do komornego należy doliczyć także wartość pieniężną świadczeń pobocznych ciężących na najemcy na korzyść wynajmującego, a potrącić od komornego ciężary, które nałożono wskutek stosunku najmu na najemcę.

Komorne, o ile podatnik jego nieściągalność niewątpliwie udowodni, należy wyłączyć przy obliczeniu dochodu z budynku.

Za dochód z budynków lub części budynków, przez samego właściciela domu lub członków jego gospodarstwa domowego zajętych, albo też innym osobom bezpłatnie do używania pozostawionych, uważa się czystą wartość użytkową, jaką budynek lub części tegoż przedstawiają ze względu na ich jakość i położenie oraz miejscowe stosunki najmu.

Z budynków lub części budynków, których właściciel używa wyłącznie do gospodarstwa rolnego i leśnego lub do celów przemysłowych, na bezpłatne mieszkanie dla robotników i sług, na stodoły, stajnie dla bydła użytkowego i pociągowego, na składy, śpichlerze, na lokale fabryczne i masyzynowe, nie oblicza się osobnego dochodu, natomiast przy ustaleniu dochodu z tych źródeł należy odpowiednio uwzględnić większą zyskowość przedsiębiorstw rolnych i leśnych lub przemysłowych, spowodowaną użytkowaniem tych budynków.

W takim razie wydatki niżej wyszczególnione mogą być uważane za pozycje potrącalne odnośnego przedsiębiorstwa rolnego i leśnego lub przemysłowego.

Od dochodu z budynków można potrącić w szczególności:

- 1) Rzeczywiście poniesione roczne wydatki na utrzymanie w dobrym stanie i remont budynków łącznie z wydatkami na utrzymanie ogrodu oraz wynajętych łącznie z mieszkaniem ruchomości, urządzeń wodociągowych, gazowych i elektrycznych, wind i t. p.
Nie nadają się natomiast do potrącenia kosztu budowy, przebudowy lub ulepszenia budynku, oraz kosztu nabycia nowych sprzętów lub zaprowadzenia wymienionych wyżej urządzeń.
- 2) Stosowną kwotę za zużycie budynku, której wysokość oznaczyć należy z uwzględnieniem stanu, wieku, kosztów budowy i t. p.
- 3) Koszta ubezpieczenia budynku wraz z przynależnościami od pożaru i innych klęsk.
- 4) Wynagrodzenie administratora i stróża budynku.

3. Zysk z przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych.

§ 28. Za czysty zysk uważa się osiągnięty roczny przychód brutto łącznie z wartością pieniężną wyrobów przedsiębiorstwa, użytych w gospodarstwie domowym podatnika, po potrąceniu wszystkich wydatków ruchu, wyszczególnionych w § 19 niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli podatnik prowadzi prawidłowo książki handlowe (art. 34 ustęp czwarty), można za podstawę obliczenia zysku przyjąć zamknięcia ksiązkowe oraz sporządzone prawidłowo bilanse.

Jeżeli jednak książki handlowe względnie zestawienia bilansowe wykazują takie wydatki, których przy obliczaniu czystego zysku w myśl przepisów dekretu nie można potrącać, np. jeżeli w bilansie odliczono od zysku odsetki od własnego kapitału, włożonego w przedsiębiorstwo, lub wydatki wyłożone na prowadzenie gospodarstwa domowego, w takim razie kwoty tych wydatków należy doliczyć do wykazanego bilansowo zysku.

Zysk, osiągnięty przez spółkę handlową lub przez więcej osób wykonujących wspólnie to samo przedsiębiorstwo handlowe lub przemysłowe lub inne na zysk obliczone przedsiębiorstwo lub zatrudnienie, należy obliczyć według prawideł wyżej podanych i ustalić dla poszczególnych spółników w stosunku ich udziałów we wspólnym przedsiębiorstwie.

Przy obliczeniu czystego dochodu z wszelkich na zysk obliczonych zatrudnień i zajęć zawodowych, mają zastosowanie powyższe przepisy, przy czem jako kosztu zatrudnienia należy potrącić następujące wydatki:

- a) na utrzymanie—nie zaś na pierwsze urządzenia—biur, kancelarii, pracowni, pokojów ordynacyjnych i t. p.;
- b) na opłacenie współpracowników, pomocników i sług, przyjętych do celów zawodowych;
- c) na zakupno materiałów, potrzebnych do wykonywania czynności zawodowych, jako też na utrzymanie w dobrym stanie i uzupełnienie—lecz nie zaś na pierwsze zakupno—potrzebnych przyborów, nadto na kosztu jazdy w wykonywaniu zawodu ponoszone, kosztu korespondencji i t. p.;
- d) na ubezpieczenie przedmiotów i osób pod a) do c) wyliczonych.

Jeżeli czynności przedsiębiorstwa handlowego lub przemysłowego, znajdującego się na obszarze obowiązywania dekretu, rozciągają się także poza ten obszar, należy do podstaw opodatkowania wliczyć osiągnięty zysk z całego przedsiębiorstwa.

Jeżeli jednak przedsiębiorstwo utrzymuje poza obszarem obowiązywania dekretu stałe czynności przez urządzenie filii, stanowiska fabrykacji, zakupna lub sprzedaży, agencji i t. p., należy osiągnięty zysk z tych czynności wyłączyć od opodatkowania w tym wypadku, jeżeli podatnik udowodni, że od zysku osiągniętego z tytułu czynności, znajdujących się poza obszarem obowiązywania dekretu, wymierzony i zapłacony został za ten sam rok podatek tego samego rodzaju.

Jeżeli podatnik tego nie udowodni, lub jeżeli okaże się, że nie cały zysk tam osiągnięty był opodatkowany, w takim razie należy także ten zysk, względnie nieopodatkowaną część zysku wliczyć do podstaw wymiaru podatku.

Jeżeli czynności przedsiębiorstwa, znajdującego się poza obszarem obowiązywania dekretu, rozciąga się na tutejszy obszar w sposób określony w poprzednim ustępie, to opodatkowaniu podlega tylko zysk osiągnięty z tutejszych czynności.

Jeżeli tutejsze stanowisko ruchu pozostaje z głównym zakładem w takim związku, że oddzielne obliczenie zysku nie da się skutecznie, należy obliczyć zysk z całego przedsiębiorstwa i rozdzielić stosownie z uwzględnieniem stosunku, w jakim poszczególne zakłady przemysłowe lub handlowe przyczyniają się do osiągnięcia całego zysku ze względu na rozmiary zakładów, poszczególnych kosztów czynności, wartość i wielkość produkcji, zbytu i t. p.

4. Dochód z płac służbowych i z najmu pracy.

§ 29. Za dochód uważa się wszelkie wynagrodzenia w pieniądzu lub w naturze, jakie podatnik pobiera ze swego stosunku służbowego, lub też z tytułu najmu pracy wszelkiego rodzaju łącznie z wszelkimi dodatkami, pobieranymi z powyższych tytułów, jak np. tantiemy, dywidendy, żetony i t. p.

Wynagrodzenie w naturze należy obliczyć według rzeczywistych miejscowych cen odnośnego roku podatkowego.

Jeżeli pobierane przez podatnika wynagrodzenie jest przeznaczone częściowo także na pokrywanie wydatków, spowodowanych wymogami służby lub pracy, należy od tego wynagrodzenia potrącić rzeczywiście poniesione na ten cel wydatki.

Od dochodu potrąca się zapłacone kwoty roczne na cele emerytalne, na ubezpieczenie i do kas przeczności.

5. Dochód z majątku w kapitałach i z praw.

§ 30. Za dochód uważa się:

- 1) odsetki z wszelkiego rodzaju krajowych i zagranicznych procentowych papierów wartościowych, publicznych i prywatnych;
- 2) odsetki z lokat na rachunek bieżący i z wszelkich innych lokat procentowych w instytucjach kredytowych wszelkiego rodzaju bez względu na to, czy pieniądze są ulokowane w tutejszo krajowych czy też w zagranicznych instytucjach;
- 3) odsetki z wszelkiego rodzaju wierzytelności (pożyczek hipotecznych, wekslowych i wszelkich innych bez względu na ich formę);
- 4) odsetki i dywidendy od wszelkiego rodzaju akcji, udziałów w towarzystwach handlowych i przemysłowych i t. p.;
- 5) dochód z prawa do wszelkiego rodzaju rent i innych powrotnych użytków lub świadczeń, które przysługują uprawnionemu dziedzicznie, dożywotnio, na czas nieograniczony lub na dożycie, na mocy umowy jako wzajemne świadczenie w zamian za wartość majątkową, na mocy testamentu, darowizny lub fundacji rodzinnej.

§ 31. Przy dochodzie z papierów wartościowych nie bierze się pod uwagę podwyższenia lub zmniejszenia się wartości kursowej papierów, jeżeli one nie stanowią przedmiotu przedsiębiorstwa.

Należy jednak doliczyć do dochodu zyski rzeczywiście pobrane z przedsięwziętej w celach spekulacyjnych sprzedaży papierów wartościowych, wierzytelności, rent i t. p. po potrąceniu rzeczywiście poniesionych strat przy tego rodzaju interesach.

Odsetki, zawarte w nieoprocentowanych wierzytelnościach kapitałowych, przy których ma być zwrócony wyższy kapitał niż pierwotnie był udzielony, należy doliczyć do dochodu tego roku, w którym je pobrano wraz z kapitałem.

Dochody w naturze obliczyć należy w pieniądzu według cen miejscowych przeciętnych w odnośnym roku podatkowym.

Przy annuitetach za dochód uważa się tylko kwota odsetek zawarta w racie ryczałtowej.

§ 32. Za dochód uważa się tylko odsetki i renty rzeczywiście pobrane; kwoty tego rodzaju niepobrane (np. odroczone, darowane) lub nieściągalne nie stanowią dochodu, natomiast odsetki dopisane do wierzytelności na korzyść uprawnionego do poboru, przyjmuje się jako uzyskany dochód; również kwoty na rachunek lat poprzednich później otrzymane, których z powyższych powodów nie wliczono w roku płatności do podstaw wymiaru, należy doliczyć w całości do dochodu tego roku, w którym zostały zapłacone.

Jeżeli podatnik twierdzi, że nie otrzymał odsetek lub rent, które mu się należały, winien to odpowiednio wykazać.

Koszta przechowywania i administracji papierów wartościowych można od dochodu potrącić.

Uwolnienia od podatku.

§ 33. Co do wolnych od podatku zysków względnie dochodów ze źródeł skierowanych ku popieraniu dobroczynnych lub ogólnie pożytecznych celów (art. 10 p. 2 dekretu) mają zastosowanie postanowienia § 9 niniejszego rozporządzenia.

Od podatku uwolnione są nadwyżki dochodu stanowiące wyłącznie podwyższone pobory z tytułu płac funkcjonariuszów państwowych i niepaństwowych związków o charakterze publiczno-prawnym, oraz z tytułu poborów zaopatrzenia ich i ich rodzin (art. 10 p. 4).

Jeżeli zatem osoby wyżej wymienione, oprócz dochodów wolnych od podatku, posiadają inne źródła dochodu, z których nadwyżka zysku względnie dochodu przekracza rocznie 4000 M. względnie 6000 K., należy przy obliczaniu przypadającego podatku od tej nadwyżki nie brać wogóle pod uwagę dochodów uwolnionych od podatku.

Od podatku wolne są także nadwyżki dochodu, płynącego wyłącznie z poborów wypłacanych z tytułu najmu pracy innego rodzaju, o ile nie przekraczają rocznie 8.000 M. względnie 12.000 K., zaś nadwyżki dochodu ze wszystkich innych źródeł dochodu podatnika, o ile nie przekraczają rocznie 4.000 M. względnie 6.000 K.

Co do tych osób zatem, które oprócz poborów wypłacanych z tytułu najmu pracy posiadają także inne źródła dochodu, należy celem ustalenia obowiązku podatkowego zliczyć osiągniętą rocznie nadwyżkę zysku względnie dochodu ze wszystkich źródeł dochodu podatnika i uwolnić ją od podatku tylko w tym wypadku, jeżeli nie przekracza rocznie 4.000 M. względnie 6.000 Kor.

Nadwyżka zysku względnie dochodu, jeżeli przekracza wymienione w art. 10 p. 4 minimum, podlega podatkowi od pełnej kwoty, a nie tylko od tej części, która przekracza tę granicę.

Powstanie lub ustanie źródła dochodu w ciągu roku wojennego.

§ 34. Jeżeli źródło dochodu powstanie dopiero w ciągu pewnego roku wojennego i skutek tego osiągnięty z tego źródła zysk względnie dochód nie obejmuje pełnego kalendarzowego roku, należy osiągnięty w tym krótszym czasokresie zysk względnie dochód porównać z ustalić się mającym w drodze oszacowania normalnym zyskiem względnie dochodem za ten sam czas i wypadającą z porównania nadwyżką zysku względnie dochodu obliczyć proporcjonalnie na cały rok, a z przypadającego od tej nadwyżki podatku wymierzyć tylko tę część, jaka wypadnie stosunkowo za ten krótszy czasokres (art. 18).

Przykład.

Z przedsiębiorstwa, które powstało dopiero dnia 1 lipca 1915 r., wynosił do końca roku 1915 zysk 12.000 M.

Komisja ustaliła jako normalny zysk z tego samego czasu 4.000 M., zatem nadwyżka zysku wynosiła za czas od 1 lipca do końca roku 1915 8.000 M., czyli za cały rok 16.000 M. Od tej nadwyżki przypada stawka podatkowa wedle art. 22 dekretu w kwocie 1.100 M., z której wymierzyć należy tylko część wypadającą stosunkowo za czas od 1 lipca do końca roku 1915 t. j. kwotę 550 M.

Jeżeli zaś źródło dochodu ustanie w ciągu roku wojennego np. z powodu zaniechania przedsiębiorstwa, przeniesienia źródła dochodu na inną osobę itp. i skutek tego zysk względnie dochód nie obejmuje pełnego

kalendarzowego roku, należy osiągnięty w tym krótszym czasokresie zysk względnie dochód porównać z obliczonym proporcjonalnie za ten sam czas zyskiem względnie dochodem z roku 1913 i wypadającą z porównania nadwyżkę zysku względnie dochodu obliczyć proporcjonalnie na cały rok, a z przypadającego od tej nadwyżki podatku wymierzyć tylko tę część, jaka wypadnie stosunkowo za ten krótszy czasokres.

Przykład.

Z przedsiębiorstwa, zaniechanego przez podatnika z dniem 1 lipca 1915, wynosił czysty zysk za czas od 1 stycznia do końca czerwca 1915—16.000 M., zaś normalny zysk w roku pokojowym 1913—4.000 M., czyli za czas od 1 stycznia do końca czerwca 1913—2.000 M.

Nadwyżka zysku wynosiła zatem za czas od 1-go stycznia do końca czerwca 1915 kwotę 14.000 M., czyli za cały rok 28.000 M. Od tej nadwyżki przypada stawka podatkowa w myśl artykułu 22 dekretu 2.700 M., z której wymierzyć należy tylko część wypadającą w stosunku za czas od 1-go stycznia do końca czerwca 1915 t. j. kwotę 1.350 M.

Jeżeli podatnik posiada więcej źródeł dochodu, z których tylko jedno powstało lub też ustało w ciągu roku wojennego, należy nadwyżkę zysku względnie dochodu z tego źródła, obliczoną według powyższych zasad na cały rok, doliczyć do podległych opodatkowaniu nadwyżek zysku względnie dochodu z innych źródeł, a z przypadającego od łącznej sumy nadwyżek podatku, wymierzyć tylko proporcjonalną część według następującego przykładu:

nadwyżka zysku względnie dochodu wynosiła w roku wojennym 1915:	
a) z gruntów	3.000 M.
b) z budynków	5.000 M.
c) z przedsiębiorstw od 1-go stycznia do końca czerwca 1915—4.000 M. czyli za cały rok 1915	<u>8.000 M.</u>
razem	16.000 M.

Od tej nadwyżki przypada stawka podatkowa w myśl art. 22 dekretu 1.100 M., z której wymierzyć należy tylko część wypadającą proporcjonalnie od nadwyżki (16.000 M.—4.000 M., potrącone wskutek ustania źródła dochodu ad c)=) 12.000 M. wedle następującej proporcji:

$$X : 1100 \text{ M.} = 12000 \text{ M.} : 16.000 \text{ M.}$$

$$X = \frac{1100 \text{ M.} \times 12000 \text{ M.}}{16000 \text{ M.}} = 825 \text{ M.}$$

Stawka podatkowa.

§ 35. Przy wyznaczeniu stawki podatkowej w myśl art. 22 i 24 dekretu należy zważyć na to, aby z podległej podatкови nadwyżki zysku względnie dochodu po potrąceniu przypadającej stawki podatkowej nie pozostało mniej niż 8000 M. względnie 6000 K. (art. 23).

W da nym razie należy jako podatek od zysków wojennych wymierzyć tylko tę kwotę, jaka przekracza wymienione wyżej minimum uwolnione od dodatku (art. 11 p. 4).

Miejsce opodatkowania.

§ 36. Jeżeli zachodzi wątpliwość, w którym okręgu wymiarowym ma być wymierzony podatek od zysków wojennych dla pewnego podmiotu podatkowego ze względu na postanowienia art. 25 dekretu, władze skarbowe i instancji mają po poprzednim wzajemnem porozumieniu się w drodze

piśmiennej w każdym poszczególnym wypadku przedłożyć odnośną sprawę do rozstrzygnięcia Ministerstwu Skarbu.

Organa wymiarowe.

§ 37. Do skutecznienia czynności połączonych z wymiarem podatku od zysków wojennych, w szczególności do oszacowania podległej podatkowi nadwyżki zysku względnie dochodu i wyznaczenia stawki podatkowej dla wszystkich podmiotów podatkowych za wyjątkiem towarzystw sprawozdawczych, powołane są dla każdego okręgu wymiarowego okręgowe komisje podatku od zysków wojennych (art. 26 dekretu). Okręgiem wymiarowym jest okrąg Inspektoratu skarbowego.

Okręgi Zarządów skarbowych w Warszawie i Łodzi stanowią odrębne okręgi wymiarowe.

W okręgu Inspektoratu skarbowego do spraw podatków bezpośrednich w Lublinie oraz w okręgu Zarządu skarbowego miasta Łodzi należy stworzyć osobną komisję dla miasta Lublina względnie Łodzi, a osobną dla powiatu ziemskiego.

W okręgu wymiarowym Zarządu skarbowego st. m. Warszawy należy utworzyć tyle komisji, ile utworzono w swoim czasie na mocy rozporządzenia byłego ces. niemieckiego Generał-Gubernatorstwa Warszawskiego z dnia 15 stycznia 1917 № 367 (Dz. rozp. № 86) w sprawie poboru podatku od majątku, a to z zakresem terytorjalnym w swoim czasie unormowanym.

Władzami skarbowymi I instancji są zarządy skarbowe st. m. Warszawy i m. Łodzi względnie Inspektoraty skarbowe do spraw podatków bezpośrednich w Kielcach, Lublinie, Piotrkowie i Radomiu, a na pozostałym obszarze obowiązywania dekretu Inspektoraty skarbowe.

§ 38. Okręgowe Komisje podatku od zysków wojennych składają się z wyznaczonego przez władzę skarbową I instancji urzędnika skarbowego jako przewodniczącego i z 8 członków (art. 26).

Czterech członków komisji wybierają w okręgach wymiarowych ziemskich sejmiki powiatowe, zaś w okręgach wymiarowych miejskich Warszawskim, Łódzkim i Lubelskim rady miejskie z pośród osób do opłacania tego podatku obowiązanych.

Resztę członków komisji mianuje władza skarbową I instancji. Mianowanymi członkami komisji mogą być także osoby, nie podlegające podatkowi od zysków wojennych, jeżeli można po nich oczekiwać skutecznej pomocy w czynnościach wymiaru tego podatku.

Przy wybieraniu i mianowaniu członków komisji należy uważać na to, aby istniejące w danym okręgu wymiarowym przynajmniej główne kategorie dochodu były zastąpione o ile możności równomiernie (art. 27).

Dla przewodniczącego i każdego członka komisji wyznacza się w ten sam sposób zastępcę na wypadek czasowej przeszkody lub też ustąpienia (art. 28).

§ 39. Celem utworzenia okręgowych komisji podatku od zysków wojennych władze skarbowe I instancji mają odnieść się piśmiennie za potwierdzeniem odbioru w okręgach wymiarowych ziemskich do sejmików powiatowych, zaś w okręgach wymiarowych miejskich Warszawskim, Łódzkim i Lubelskim do rad miejskich, aby w myśl postanowień art. 27 i 28 dekretu wybrały w terminie ośmiodniowym czterech członków i czterech zastępców członków komisji z pośród osób, obowiązanych do opłacania podatku od zysków wojennych.

Rada miejska st. m. Warszawy ma wybrać po czterech członków i czterech zastępców dla każdej komisji.

Jeżeli sejmiki powiatowe względnie rady miejskie w wyznaczonym terminie nie wybiorą wcale członków i zastępców, lub też wybiorą mniejszą niż przepisana ilość tychże, wówczas, gdy to nastąpiło z oczywistej winy uprawnionych do wyboru, władza skarbowa i instancji ma sama zamianować także i tych członków lub zastępców względnie brakującą ilość tychże.

W ten sam sposób władza skarbowa i instancji postąpi w wypadku, jeżeli wybrani przez sejmiki powiatowe względnie rady miejskie członkowie komisji odmówią prawidłowego współdziałania w obradach np. przez odmówienie złożenia przyrzeczenia zachowania w ścisłej tajemnicy obrad komisyjnych co do stosunków majątkowych dochodowych i rodzinnych płatników podatku.

§ 40. Przewodniczący zwołuje komisję, kieruje jej czynnościami, wykonuje jej uchwały i jest odpowiedzialny za należyte zastosowanie postanowień dekretu i niniejszego rozporządzenia.

W razie czasowej przeszkody u przewodniczącego obejmuje przewodnictwo jego zastępca, który w danym razie wchodzi w wszelkie prawa i obowiązki przewodniczącego.

Na każde posiedzenie komisji przewodniczący ma zaprosić wszystkich członków komisji.

W miejsce nie mogących przybyć członków wybranych przewodniczącą ma zaprosić wybranych zastępców, a w miejsce nie mogących przybyć mianowanych członków—mianowanych zastępców.

Zaproszeni w ten sposób zastępcy wstępują pod każdym względem w prawa i obowiązki członków.

Od członków komisji przewodniczący ma odebrać na wstępie ich urzędowania przyrzeczenie przez podanie ręki w miejsce przysięgi, że przy rozprawach komisji postępować będą bez względu na osobę wedle najlepszej wiedzy i sumienia i że zachowywać będą w ścisłej tajemnicy rozprawy i dochodzące do ich wiadomości podczas obrad komisji stosunki majątkowe, dochodowe i rodzinne osób obowiązanych do opłacenia podatku od zysków wojennych.

Przytem przewodniczący winien zwrócić uwagę członków komisji na postanowienia karne, zawarte w art. 51 dekretu.

§ 41. Komisje są zdolne do powzięcia ważnych uchwał jeżeli oprócz przewodniczącego lub jego zastępcy na posiedzenie przybędzie przynajmniej połowa członków (zastępców).

Gdyby na posiedzenie nie przybyła zdolna do powzięcia uchwał ilość członków (zastępców) przewodniczący ma zaprosić na najbliższe posiedzenie piśmiennie wszystkich członków z uwagą, że komisja będzie zdolna do powzięcia ważnych uchwał także bez względu na ilość członków, przybyłych na posiedzenie.

Uchwały komisji zapadają bezwzględną większością głosów obecnych członków.

Przewodniczący głosuje tylko w razie równości głosów.

Jeżeli przy głosowaniu nad wysokością pewnej cyfry nie można osiągnąć bezwzględnej większości głosów, to należy głosy za cyfrą najniekorzystniejszą dla podatnika doliczać tak długo do głosów za cyfrą najbliższą, dla podatnika korzystniejszą, aż okaże się większość, jak to okazuje się z następującego przykładu:

W komisji złożonej z 8 członków są następujące zdania co do wysokości dochodu podatnika: A) szacuje dochód na 5.000 mk., B) na 8.000 mk., C) na 10.000 mk., D) na 12.000 mk., E) na 13.000 mk., F) na 14.000 mk., G) na 15.000 mk., wreszcie H) na 16.000 mk.

Doliczając głos za cyfrą najniekorzystniejszą dla podatnika (16.000 mk.) do głosów za najbliższymi cyframi dla podatnika korzystniejszymi (t. j. 15.000 mk., 14.000 mk., 13.000 mk., i 12.000 mk.) wypadnie uchwała komisji na oszacowanie dochodu podatnika na 12.000 mk.

Z każdego posiedzenia komisji winien być sporządzony protokół obrad, który podpisują przewodniczący lub jego zastępca i dwóch przy obradach obecnych członków lub zastępców.

§ 42. Podczas obrad nad opodatkowaniem członka komisji, jego małżonki lub jego krewnych albo powinowatych w linii wstępnej lub zstępnej lub do trzeciego stopnia linii bocznych, albo podczas obrad nad opodatkowaniem służbodawcy członka komisji, lub jeżeli członek może spodziewać się z uchwały znacznej korzyści lub szkody, winien ten członek komisji oddalić się przed obradami i powzięciem uchwały.

Przewodniczący ma w podobnym wypadku oddać przewodnictwo swemu zastępcy.

Dla zapobieżenia późniejszym zarzutom należy zapisywać w protokole obrad, że postanowienie powyższe zostało zachowane.

§ 43. Do rozstrzygania w sposób ostateczny odwołań wniesionych przeciw dokonywanym przez okręgowe komisje wymiarom podatku od zysków wojennych powołana jest komisja apelacyjna.

Komisja apelacyjna składa się z wyznaczonego przez Ministerstwo Skarbu urzędnika skarbowego, jako przewodniczącego, i z 12 członków mianowanych przez Ministerstwo Skarbu.

Sześciu członków mianuje Ministerstwo Skarbu z pośród osób, proponowanych przez organizacje zawodowe.

Dla przewodniczącego i każdego członka komisji apelacyjnej mianuje Ministerstwo Skarbu w ten sam sposób zastępcę.

Regulamin obowiązujący dla okręgowych komisji podatku od zysków wojennych ma także zastosowanie dla komisji apelacyjnej.

Jeżeli instytucje, powołane do przedstawienia kandydatów na członków i zastępców komisji apelacyjnej, nie uczynią tego w terminie wyznaczonym, wówczas tych członków i zastępców komisji apelacyjnej mianuje Ministerstwo Skarbu według własnego wyboru.

§ 44. Komisja apelacyjna nie jest w swem orzeczeniu związana granicami zakreślonymi we wnioskach, zawartych w odwołaniach podatnika lub przewodniczącego okręgowej komisji, lecz ma z urzędu przestrzegać należytego zastosowania ustawy i właściwego oszacowania.

Jeżeli z powodu odwołania samego podatnika komisja apelacyjna uzna, że wymiar podatku należałoby podwyższyć, ma zwrócić sprawę do właściwej w tym wypadku okręgowej komisji celem skutecznego odpowiedniego dodatkowego wymiaru podatku, przeciw któremu przysługuje podatnikowi jako też przewodniczącemu komisji okręgowej ponownie prawo odwołania się.

Komisji apelacyjnej i jej przewodniczącemu przysługują co do ustalenia podległej podatnikowi nadwyżki zysku względnie dochodu te same uprawnienia, jakie przysługują okręgowej komisji i jej przewodniczącemu.

Postępowanie.

§ 45. Celem przygotowania materiału potrzebnego do wymiaru podatku od zysków wojennych władze skarbowe I instancji mają przede wszystkim przystąpić do sporządzenia spisu wszystkich przypuszczalnie do opłaty tego podatku obowiązanych osób fizycznych i prawnych (za wyjąt-

kiem towarzystw sprawozdawczych), zamieszkałych względnie mających swoją siedzibę w ich okręgu.

Celem uzyskania środków pomocniczych do sporządzenia powyższego spisu władze skarbowe I instancji mają we wszystkich miastach, liczących ponad 10.000 mieszkańców, wezwać za pomocą publicznego obwieszczenia według wzoru 1. właścicieli domów mieszkalnych względnie ich pełnomocników, rządców lub administratorów domów, aby w terminie w obwieszczeniu wyznaczonym sporządzili i złożyli u władzy skarbowej wykaz mieszkańców domu według ostatniego faktycznego stanu, na formularzach według wzoru 3., które władza skarbowa wydawać będzie bezpłatnie.

W obwieszczeniu należy wyraźnie zaznaczyć, że niezłożenie wykazów w wyznaczonym terminie, lub też świadome złożenie wykazu niezgodnego z faktycznym stanem, karane będzie na zasadzie postanowień art. 52 dekretu grzywną do wysokości 10.000 mk. względnie 15.000 kor.

Wykaz mieszkańców, który ułożyć należy według mieszkań i lokali handlowych lub przemysłowych, ma zawierać imię i nazwisko oraz zawód względnie zatrudnienie osób, które wynajmują lub użytkują bezpłatnie mieszkanie lub lokal handlowy względnie przemysłowy, tudzież tych, którzy od tych osób odnajmują części mieszkania. W wykazie należy dokładnie wymienić także ilość i jakość ubikacji oraz wysokość komornego względnie wartość czynszową mieszkania.

Z członków rodziny należy wymienić w wykazie tylko te osoby, które mają własne swe źródło dochodu.

Szczególne objaśnienia co do sposobu sporządzenia tych wykazów umieszczone są na pierwszej stronie formularza.

Od obowiązku złożenia wykazu mieszkańców uwolnieni są właściciele hoteli i domów zajezdnych, jednak tylko co do zajeżdżających do nich podróźnych.

O spisy mieszkańców, którzy w budynkach wojskowych lub państwowych zajmują mieszkania, należy postarać się za pośrednictwem odnośnych władz wojskowych lub państwowych.

§ 46. Po upływie terminu wyznaczonego w obwieszczeniu władza skarbowa I instancji ma wezwać indywidualnie według wzoru 4. wszystkich tych, którzy nie uczynili zadość wezwaniu zamieszczonemu w publicznym obwieszczeniu, aby w terminie ośmiodniowym złożyli wykazy mieszkańców pod zagrożeniem przewidzianej w art. 52 dekretu grzywny, którą cyfrowo należy oznaczyć.

W razie bezskutecznego upływu terminu należy zagrożoną grzywnę nałożyć i ponownie wezwać obowiązkanego do złożenia wykazu mieszkańców pod zagrożeniem grzywny w wyższej kwocie.

Osobę obowiązkaną do złożenia wykazu można karać kilkakrotnie grzywną, jeżeli bez dostatecznego usprawiedliwienia nie uczyni zadość wezwaniu władzy.

Złożone wykazy mieszkańców należy niezwłocznie przejrzeć i, o ile to byłoby potrzebne, uzupełnić względnie sprostować.

§ 47. Równocześnie z obwieszczeniem o obowiązku przedłożenia wykazu mieszkańców władze podatkowe I instancji mają za pomocą publicznego obwieszczenia ułożonego według wzoru 2. wezwać wszystkie osoby fizyczne i prawne (za wyjątkiem towarzystw sprawozdawczych), które w latach wojennych 1914 do włącznie 1918 osiągnęły nadwyżkę zysku względnie dochodu podległą podatkowi od zysków wojennych, aby w terminie 14 dniowym, licząc od dnia ogłoszenia obwieszczenia, złożyły u władzy skarbowej I instancji zeznanie dochodu na przepisany formularz (wzór 7.) na każdy rok wojenny osobno.

W obwieszczeniu ma być zawarte także wezwanie kuratorów spadków wakujących do złożenia takiegoż zeznania odnośnie do majątku spadkowego.

Formularze zeznań należy wydawać bezpłatnie. Zeznanie dochodu może być albo wniesione piśmiennie albo złożone ustnie do protokołu. W tym ostatnim wypadku należy również używać przepisanego formularza (wzór 7).

Obwieszczenie ma zawierać także wezwanie do złożenia w tym samym terminie rocznych sprawozdań i bilansów przez towarzystwa sprawozdawcze, wreszcie wymienione w art. 47 i 48 dekretu postanowienia karne za dopuszczenie się ukrócenia lub zatajenia podatku od zysków wojennych.

• § 48. W miarę składania przez podatników zeznań dochodu władza skarbową I instancji ma natychmiast wciągnąć ich do spisu osób podlegających podatkowi od zysków wojennych.

Sporządzenie tego spisu polega na tem, że dla każdego poszczególnego podatnika zakłada się arkusz wymiarowy według wzoru (13), do którego po wypełnieniu rubryk pierwszej strony dołącza się złożone przez podatnika zeznanie dochodu a następnie przeprowadzone dochodzenia i inne akta odnoszące się do wymiaru podatku dla tej osoby.

§ 49. Niezależnie od tego władza skarbową I instancji ma, przy ewentualnym współudziale informatorów z grona osób zaufania godnych, z wykazów mieszkańców i przy pomocy aktów wymiarowych innych podatków bezpośrednich jak np. aktów obliczenia podatku gruntowego i podymnego, aktów wymiaru podatku repartycyjnego, od nieruchomości miejskich, od majątku, wykupionych patentów handlowych i przemysłowych i t. p., wysledzić wszystkie osoby, podlegające przypuszczalnie podatkowi od zysków wojennych oprócz tych, którzy już przedłożyli zeznania dochodu.

Władze skarbowe I instancji, w których okręgu Związki samorządne pobierały w latach wojennych podatek od zysków wojennych, mają, powołując się na postanowienia art. 35 dekretu, zażądać od tych Związków wykazu imiennego osób, którym podatek ten wymierzono z podaniem sumy opodatkowanego zysku względnie dochodu i wymierzonej stawki podatkowej oraz lat, za które wymiar podatku nastąpił.

Wykaz ten ma służyć również jako środek pomocniczy do wysledzenia obowiązanych do opłacenia podatku od zysków wojennych.

§ 50. Dane co do obowiązanych do opłaty podatku spadków wakujących należy zebrać w drodze informacji u organów publicznych, powołanych do współdziałania przy postępowaniu spadkowym, względnie przy wymiarze lub poborze podatku spadkowego (opłaty spadkowej) i posiłkować się przytem odnośnymi aktami, księgami hipotecznymi, aktami notariuszów, aktami wymiaru podatku spadkowego (opłat spadkowych), księgami opłat (art. 1 rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z 12 listopada 1918 Monitor P. № 205) i t. p.

Wymienione wyżej organa są obowiązane do udzielenia potrzebnych dat do wymiaru podatku od zysków wojennych (art. 35 dekretu).

§ 51. Dla każdego, kto przypuszczalnie obowiązany jest do opłacenia podatku od zysków wojennych, należy założyć osobno arkusz wymiarowy (wzór 13) i równocześnie wezwać każdą osobę indywidualnie według wzoru 6 do złożenia zeznania dochodu w terminie ośmiodniowym pod zagrożeniem oszacowania nadwyżki zysku względnie dochodu, podległej podatkowi i wymiaru podatku z urzędu na podstawie danych, któremi organ wymiarowy rozporządza (art. 32).

Takie same wezwanie należy wystosować w tym wypadku, jeżeli z całego ekonomicznego położenia podatnika i wysokości jego wydatków domowych i osobistych należy przypuszczać, że podatnik posiada dochód ze źródeł władzy nieznanymi (art. 33, ust. 1 dekretu).

Okoliczności, z których władza skarbową może wnosić o ekonomicznym położeniu podatnika są: wielkość i jakość zajmowanego mieszkania, wysokość opłaconego komornego, ilość zajętej w gospodarstwie domowym służby osobistej, zbyt kowny tryb życia, utrzymywanie ekwipaży, samochodów, mieszkania letniego i t. p.

W tych wypadkach należy przyjąć, że ogólny dochód podatnika w czasie miarodajnym nie był mniejszy od jego wydatków domowych i osobistych (art. 33, ustęp drugi dekretu).

§ 52. Wezwania do złożenia zeznania dochodu mają być doręczane podatnikom za potwierdzeniami odbioru, które złożyć należy do odnośnych arkuszy wymiarowych, przeznaczonych dla każdego poszczególnego podatnika. Datę doręczenia wezwania uwidocznic należy na pierwszej stronie arkusza wymiarowego.

Na wpływających zeznaniach dochodu należy zanotować dzień złożenia i datę tę uwidocznic także na pierwszej stronie właściwego arkusza wymiarowego.

§ 53. Celem przygotowania materiału dla komisji okręgowych, władza skarbową I instancji ma złożone przez podatników zeznania sprawdzić i w razie potrzeby uzupełnić lub sprostować (art. 34).

W tym celu władza skarbową I instancji przeprowadzi przy współudziale informatorów lub rzeczoznawców oraz przy pomocy aktów wymiarowych innych podatków bezpośrednich, dochodzenia na formularzach (wzrosty 8 do 12) dla obliczenia czystego zysku względnie dochodu ze wszystkich źródeł każdego poszczególnego podatnika z lat wojennych 1914 do 1918 włącznie, jako też normalnego zysku względnie dochodu z roku 1913 lub przeciętnego z lat 1911 do 1913, potrzebnego do porównania celem ustalenia nadwyżki podległej podatkowi.

Celem zbadania stosunków dochodowych podatników i wogóle wszelkich szczegółów i danych potrzebnych do obliczenia zysku względnie dochodu władza skarbową ma prawo w razie potrzeby przesłuchać podatnika, jako też rzeczoznawców i inne zaufania godne osoby jako świadków lub informatorów.

Jeżeli świadkowie lub informatorowie mieszkają w innym okręgu, należy zwrócić się o ich przesłuchanie do władzy skarbowej I instancji miejsca zamieszkania świadka lub informatora.

§ 54. Na żądanie władzy skarbowej rzeczoznawcy i świadkowie mają zeznania sędownie zaprzysiądz (art. 34).

Zaprzysiężenie świadków i rzeczoznawców należy ograniczyć do wypadków szczególnie ważnych i zawiłych.

Przysięgę odbierze sąd pokoju miejsca zamieszkania świadka względnie rzeczoznawcy.

Władza skarbową I instancji winna przed skierowaniem sprawy do sądu przesłuchać protokularnie świadka względnie rzeczoznawcę, zwrócić uwagę jego protokularnie na to, że będzie zeznania swe ewentualnie musiał sędownie zaprzysiądz i dopiero wówczas, gdyby władza skarbową I instancji miała uzasadnione wątpliwości co do prawdziwości zeznania, przesłać odnośny protokół przesłuchania do właściwego sądu pokoju celem zniewolenia świadka względnie rzeczoznawcy do stwierdzenia jego protokularnych zeznań przysięgą.

Co do podatników, którzy prowadzą prawidłowo książki handlowe lub gospodarcze, władza skarbową i instancji może zarządzić przedłożenie i zbadanie tych ksiąg (art. 34, ustęp 4).

Władza skarbową i instancji przeprowadza w ten sam sposób także dochodzenia celem zebrania danych, potrzebnych do oszacowania podległej podatnikowi nadwyżki zysku względnie dochodu i wymiaru podatku co do podatników, którzy nie złożyli zeznań (art. 34, ustęp 5).

§ 55. Takie same dochodzenia na wymienionych wyżej formularzach władza skarbową i instancji ma przeprowadzić także co do tych źródeł dochodu, które znajdują się wprawdzie w jej okręgu, jednak należą do osób prawnych i fizycznych, mających swoją siedzibę względnie miejsce zamieszkania lub stałego pobytu w okręgu wymiarowym innej władzy skarbowej i instancji. Dochodzenia te należy następnie, nie oczekując wezwania odnośnej władzy wymiarowej, przesłać tej władzy skarbowej i instancji, która na zasadzie postanowień art. 25 dekretu jest właściwą do wymiaru dodatku dla odnośnej osoby.

§ 56. Przy prowadzeniu powyższych dochodzeń na żądanie organów wymiarowych obowiązane są publiczne władze i urzędy oraz wszystkie organa, pełniące funkcje publiczne, do udzielania pomocy prawnej (art. 35).

Zakłady kredytowe, banki oraz inne przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe winny na wezwanie władzy skarbowej dozwalać wglądu we wszystkie księgi, akta i dokumenty, tyżące się stosunków majątkowych i dochodowych podatnika, i udzielać odpisów z nich lub piśmiennych wyjaśnień (art. 35, ustęp 2).

W wezwaniu takim, wystosowanym piśmiennie, należy się zawsze powołać na przepis art. 35 dekretu i zaznaczyć, że przeciw wezwaniu może zainteresowany wnieść zarzuty w terminie dni 8 od dnia doręczenia wezwania.

Organy wymiarowe obowiązane są wniesione zarzuty niezwłocznie przedłożyć do rozstrzygnięcia Ministerstwu Skarbu.

Aż do czasu rozstrzygnięcia zarzutów przez Ministerstwo Skarbu, organa wymiarowe mają obowiązek wstrzymać się z wykonaniem przysługujących im w takich wypadkach praw (art. 35).

§ 57. Co do praw świadków lub rzeczoznawców do uchylecia się od zeznania, są miarodajne przepisy art. 370 i art. 523 ustawy postępowania sądowego cywilnego.

§ 58. Po przeprowadzeniu powyższych dochodzeń należy natychmiast przystąpić do cyfrowego sformułowania wniosku dla komisji okręgowej co do każdego poszczególnego podatnika.

W tym celu władze skarbowe i instancji mają ostateczne cyfrowe wyniki dochodzeń, przeprowadzonych co do każdej kategorii źródeł dochodu poszczególnego podatnika, wpisać w odnośnych rubrykach na drugiej stronie założonego dla niego arkusza wymiarowego tak odnośnie do roku pokojowego 1913, jak i poszczególnych lat wojennych 1914 do 1918, następnie obliczyć i w rubryce 13 arkusza wymiarowego uwidocznic nadwyżki zysku względnie dochodu, osiągnięte w poszczególnych latach wojennych, a w następnych rubrykach przypadające za te lata stawki podatkowe i łączną sumę tych stawek.

§ 59. Ponieważ w myśl art. 66 dekretu kwoty zapłacone tytułem podatku od zysków wojennych, wymierzonego na zasadzie poprzednio obowiązujących przepisów, należy uwzględnić i potrącić przy obecnym wymia-

rze podatku od zysków wojennych, władze skarbowe I instancji w byłej okupacji austr. węgierskiej, w której ten podatek pobierano przy podatku repartycyjnym w latach 1917 i 1918, mają zbadać z aktów wymiarowych tego ostatniego podatku, w jakiej kwocie wymierzono za te lata podatek od zysków wojennych dla odnośnego podatnika. Jeżeli po poprzednim sprawdzeniu w kasie skarbowej lub przez złożenie odpowiedniego kwitu kasowego przez podatnika okaże się, że podatek ten został zapłacony, należy wykazać do potrącenia od łącznej sumy stawek podatkowych w rubryce 15 arkusza wymiarowego zapłaconą kwotę tytułem tego podatku i w rubryce tej postawić wniosek do komisji na wymierzenie podatku od zysków wojennych tylko w resztującej kwocie.

Władze skarbowe I instancji, w których okręgu Związki samorządne pobierały podatek od zysków wojennych, postąpią w tym wypadku analogicznie na podstawie wykazów zażądanych od Związków samorządnych w postępowaniu przygotowawczem (ustęp drugi § 49 niniejszego rozporządzenia), jednak po poprzednim wezwaniu podatnika do złożenia dowodu (kwitu kasowego) na zapłacony podatek od zysków wojennych na rzecz wspomnianych wyżej Związków.

§ 60. Po przygotowaniu wniosków do komisji dla poszczególnych podatników na odnośnych arkuszach wymiarowych należy założyć dla użytku komisji przy jej obradach rejestr wymiaru według wzoru 15, który jest zarazem rejestrem poboru podatku.

Do rejestru tego należy wciągnąć pod bieżącą liczbą wszystkich tych podatników, co do których przygotowano w odnośnych arkuszach wymiarowych wnioski dla komisji.

Władza skarbowa ma wypełnić tylko pierwsze trzy rubryki rejestru i uwidocznic liczbę bieżącą rejestru na pierwszej stronie arkuszy wymiarowych poszczególnych podatników.

Władze skarbowe I instancji, w których okręgu znajduje się dwie lub więcej kas skarbowych, mają sporządzić rejestr wymiaru i poboru podatku według kas dla każdej odrębnie.

§ 61. Rejestr wymiaru i arkusze wymiarowe poszczególnych podatników wraz z dołączonym do tychże materiałem wymiarowym (wezwanie do złożenia zeznania dochodu z potwierdzeniem odbioru, zeznanie dochodu podatnika, przeprowadzone dochodzenia, wyciągi z innych aktów wymiarowych i t. p.) należy przesłać przewodniczącemu okręgowej komisji, który po ich przejrzeniu, zbadaniu i w razie potrzeby ewentualnem sprostowaniu zeznań podatników przedkłada je komisji do powzięcia uchwały (art. 37).

§ 62. Na podstawie przedłożonych aktów komisja przystępuje do ustalenia obowiązku podatkowego, oszacowania nadwyżki zysku względnie dochodu, podległego opodatkowaniu i wymierzenia stawki podatkowej dla każdego poszczególnego podatnika.

Zadaniem Komisji jest, aby we wszystkich wypadkach oszacowanie zbliżało się jak najbardziej do rzeczywistego zysku względnie dochodu. W szczególności powinna ona dążyć do tego, aby kwota jej szacunku odpowiadala tej, którąby podatnik na podstawie swych rzeczywistych stosunków ekonomicznych należycie obliczył i zeznał w myśl postanowień dekretu.

Komisja winna wyrobić sobie zdanie w wypadkach, w których zeznanie wniesiono, czy zeznanie to zgadza się ze stosunkami rzeczywistymi, zbadanymi i wogóle komisji wiadomymi.

W tym celu tak przewodniczącemu jak i komisji przysługują te same uprawnienia, jakie w myśl postanowień art. 34 i 35 dekretu przysługują władzy skarbowej I instancji.

Uchwały komisji dotyczące wyników oszacowania zysku względnie dochodu i ustalenia stawki podatkowej dla każdego podatnika należy wpisać w odpowiednich rubrykach każdego arkusza wymiarowego i rejestru wymiaru.

Jeżeli uchwała komisji co do cyfrowego obliczenia zysku względnie dochodu i potrąceń, tudzież ustalenia stawki podatkowej dla podatnika, zgodna jest z wnioskiem władzy skarbowej, można w rubrykach odnośnych arkusza wymiarowego zamiast cyfr wpisać słowa „zgodnie z wnioskiem“.

§ 63. Po ukończeniu czynności wymiarowych t. j. po dokonaniu oszacowania nadwyżek dochodu i ustaleniu stawki podatkowej dla wszystkich podatników, podlegających obowiązkowi opłacania podatku od zysków wojennych, przewodniczący komisji prześle wszystkie akta wymiarowe (arkusze wymiarowe z załącznikami), rejestr wymiaru, który podpisać ma przewodniczący lub jego zastępca i dwóch przy obradach obecnych członków lub zastępców członków komisji oraz protokół obrad władzy skarbowej I instancji.

§ 64. Na podstawie rejestru wymiaru władza skarbowa sporządzi dla wszystkich podatników nakazy płatnicze na przepisanych formularzach według wzoru 17.

Mają one zawierać także kwotę oszacowanej nadwyżki zysku względnie dochodu, podległej podatkowi i sposób jej obliczenia, nadto pouczenia o środkach prawnych i terminach zapłaty podatku (art. 39).

Nakazy płatnicze należy doręczać podatnikom ze względu na postanowienia art. 51 dekretu zabezpieczone (np. w formie używanej przy telegramach) za potwierdzeniami odbioru, które w miarę skutecznionych doręczeń ma władza skarbowa przesłać kasie skarbowej.

Władza skarbowa ma również zaraz po otrzymaniu rejestru wymiaru podatku sporządzić odpis tegoż i przesłać go niezwłocznie kasie skarbowej z poleceniem, aby w miarę, jak będzie otrzymywała od władzy skarbowej dowody doręczenia nakazów płatniczych, wpisywała w odnośnej rubryce rejestrów daty doręczenia podatnikom tych nakazów, albowiem od dat tych zawisłe są terminy płatności podatku i obliczenie odsetek za zwłokę (art. 44).

Po wpisaniu dat doręczenia nakazów płatniczych kasa skarbowa odsyła dowody doręczeń napowrót władzy skarbowej, która zarządzić ma złożenie tych dowodów do arkuszy wymiarowych odnośnych podatników.

Zapadłe półroczne raty podatku,—z których pierwsza płatna jest w 30 dni po doręczeniu nakazu płatniczego, zaś druga i trzecia rata w pół roku po terminie zapłaty raty poprzedniej—o ile nie zostały zapłacone w ciągu 14 dni po terminie płatności,—będą ściągnięte wraz z odsetkami za zwłokę w wysokości 10% miesięcznie, przyczem stosować należy przepisy o ściąganiu należności skarbowych (art. 44).

Odwołania.

§ 65. Przeciw wynikowi oszacowania i wymiarowi stawki podatkowej przysługuje tak podatnikowi jak i przewodniczącemu komisji prawo odwołania się do komisji apelacyjnych w terminie czterotygodniowym, który biegnie dla podatnika od następnego dnia po doręczeniu mu odnośnego nakazu płatniczego, zaś dla przewodniczącego od dnia powzięcia uchwały komisji (art. 40).

Przewodniczący obowiązany jest wnieść odwołanie w tym wypadku, jeżeli obliczenie zysku względnie dochodu lub potrąceń, dokonane przez komisję, nie odpowiada przepisom dekretu, lub też postanowienia dekretu

w inny sposób ze szkodą interesów Państwa lub podatników zostały naruszone.

Jeżeli odwołanie wniesie przewodniczący należy o tem z podaniem powodów zawiadomić odnośnego podatnika, któremu przysługuje prawo wniesić w przeciągu 14 dni odpowiedź od władzy skarbowej I instancji.

§ 66. Złożone odwołania przesyła władza skarbową, dołączając odnośne arkusze wymiarowe wraz z załącznikami przewodniczącemu, który zasięga następnie opinii komisji na posiedzeniu, w tym celu zwołanem.

Opinię komisji z dokładnem umotywowaniem zapisać należy na trzeciej stronie odnośnych arkuszy wymiarowych.

Opinię ma podpisać przewodniczący względnie jego zastępca i dwóch obecnych przy obradach członków względnie zastępców członków komisji.

Po zaopiniowaniu odwołań przez komisję władza skarbową I instancji ma przedłożyć je wraz z odnośnemi aktami wymiarowemi komisji apelacyjnej do rozstrzygnięcia.

§ 67. Decyzję zapadłą na odwołanie należy zamieścić w dotyczącej rubryce arkusza wymiarowego, a następnie sprawę zwrócić władzy skarbowej I instancji celem zawiadomienia podatnika, kasę skarbową zaś tylko w tych wypadkach, w których wymiar podatku uległ zmianie.

Kasa skarbową ma umorzenie lub podwyższenie stawki podatkowej wskutek odwołania zanotować w rubryce 9 rejestru wymiaru i poboru podatku.

W wypadkach podwyższenia stawki podatkowej wskutek odwołania przewodniczącego komisji, władza skarbową ma, zawiadamiając o tem podatnika, wezwać go zarazem, aby nadwyżkę podatku zapłacił w terminie 14 dni, licząc od dnia doręczenia uwiadomienia, a to pod zagrożeniem następstw, przewidzianych w art. 44 ust. 2 dekretu.

Dowód doręczenia powyższego uwiadomienia należy przesłać Kasie skarbowej i polecić jej aby wpisała w odnośnej kolumnie rubryki 12 rejestru datę doręczenia uwiadomienia, gdyż od niej zależy termin płatności podwyżki podatku i obliczenie odsetek za zwłokę.

III.

POSTANOWIENIA KARNE.

§ 68. Określone w art. 47, 48, 50, 51, 52 i 65 dekretu czyny karygodne dzielą się na takie, co do których orzecznictwo należy

- a) do sądów,
- b) do władz skarbowych.

§ 69. Czyny, których ściganie i karanie należy do sądów są:

- a) świadomie nieprawdziwe oświadczenie rzeczoznawców, świadków lub informatorów (art. 50);
- b) ujawnienia tajemnicy przez urzędników publicznych, funkcjonariuszów, członków komisji, świadków, rzeczoznawców lub informatorów (art. 51).

Wszystkie inne czyny są ścigane i karane przez władze skarbowe.

§ 70. Ukrócenie podatku (art. 47).

Ukrócenia podatku przez złożenie nieprawdziwego lub niepełnego, zatem rzeczywistemu stanowi rzeczy nie odpowiadającego zeznania dochodu, dopuszcza się ten, kto zeznanie takie złożył:

- 1) świadomie, zatem z wiedzą, że jest nieprawdziwe lub niepełne;

- 2) z zamiarem, zatem z wolą uchylenia siebie lub osoby, którą zastępuje, od świadczenia podatku w myśl postanowień dekretu (podmiotowa istota czynu karygodnego);
- 3) w zeznaniu podał nieprawdziwe szczegóły lub zataił fakta, który to czyn zdolny był spowodować albo udaremnienie wymiaru podatku, albo wymierzenie podatku w niższej kwocie aniżeli tej, do opłacenia której na podstawie dekretu jest obowiązany (przedmiotowa istota czynu karygodnego).

Ukrócenia podatku dopuszcza się także ten, kto będąc uprawniony do zastępowania osoby prawnej, popełnia czyn wyżej określony w sposób tam podany.

Również dopuszcza się ukrócenia podatku członek zarządu, buchalter, odpowiedzialny agent towarzystwa cudzoziemskiego, jeżeli w sprawozdaniach i bilansach przedsiębiorstw obowiązanych do składania sprawozdań publicznych lub zrównanych z nimi przedsiębiorstw, albo w zawiadomieniach dodatkowych lub wyjaśnieniach tych sprawozdań, umieszcza wiadomości świadomie fałszywe w celu zmniejszenia podatku lub zwolnienia od niego i wogóle osoby, które podpisały lub potwierdziły fałszywe sprawozdanie, bilans, zawiadomienie dodatkowe lub wyjaśnienie.

Czyny powyższe karane być mają według postanowień art. 47 ust. 1 dekretu.

Ten, kto działa świadomie, ale nie w zamiarze ukrócenia podatku, karany ma być według postanowień art. 47 ust. 2 dekretu.

§ 71. Zatajenie podatku (art. 48).

Winnym zatajenia podatku staje się ten, kto mimo wystosowanego do niego wezwania do złożenia zeznania w pewnym ściśle oznaczonym terminie, świadomie i z zamiarem zatajenia przedmiotu podatkowego, w terminie tym nie składa zeznania (podmiotowa i przedmiotowa istota czynu).

Czyn taki karany być ma według postanowień art. 48 ust. 1 i 2 dekretu. Ten, kto działa świadomie, ale bez zamiaru zatajenia podatku, karany być ma za zaniedbanie według postanowień art. 48 ust. 3 dekretu.

Przy wymiarze kar w granicach art. 47 i 48 dekretu należy mieć wzgląd na ważność przekroczenia, stopień ujawniającego się złego zamiaru, wysokość szkody zrzędzonej lub zamierzonej i stosunki majątkowe winnego.

Ustanie karygodności.

§ 72. Warunkiem ustania karygodności czynów określonych w art. 47 i 48 dekretu jest, aby winny, zanim otrzyma albo wezwanie w celu przesłuchania go jako obwinionego, albo zawiadomienie, że przeciwko niemu złożono doniesienie o czynie karygodnym, o ile chodzi o ukrócenie podatku (art. 47), swoje zeznanie dochodu uzupełnił lub sprostował, a o ile chodzi o zatajenie podatku (art. 48) złożył swe zeznanie dochodu. W obydwu tych wypadkach uczynić to winien u właściwej władzy skarbowej I instancji.

Władze skarbowe są obowiązane z urzędu do przestrzegania postanowień dekretu, odnoszących się do ustania karygodności czynów określonych w art. 47 i 48 dekretu (art. 49).

IV. POSTĘPOWANIE.

§ 73. Postępowanie co do czynów określonych w art. 50 i 51 dekretu należy do tych sądów pokoju, które są właściwe do ścigania i karania wykroczeń według ustawy o postępowaniu karnem.

Sądy pokoju ścigają czyny określone w art. 50 dekretu na wniosek władzy skarbowej, a czyny określone w art. 51 dekretu na wniosek władzy skarbowej, członka komisji lub osoby zainteresowanej (art. 50 i 51 ust. końcowy).

§ 74. Postępowanie i karanie odnośnie do czynów, określonych w art. 47, 48 i 65 dekretu, należy do władzy skarbowej, która jest właściwą do przeprowadzenia postępowania wymiarowego odnośnie do podatku od zysków wojennych.

Grzywny w myśl art. 52 dekretu może nałożyć władza skarbową wezwana przez władzę, wymienioną w poprzednim ustępie do współdziałania w postępowaniu wymiarowym.

§ 75. Postępowanie z powodu przekroczenia postanowień art. 47 i 48 dekretu może być wdrożone wogóle tylko w tych wypadkach, w których władza skarbową ma konkretne powody podejrzenia, że zaszło naruszenie tych postanowień. Doniesienia, w których nie podano żadnych konkretnych faktów, nie mają być powodem do wdrożenia postępowania karnego, jak długo nie zachodzi uzasadnione podejrzenie lub poszlaka, iż czynu karygodnego się dopuszczono.

§ 76. Jeżeli komisja lub jej przewodniczący spostrzeże, że zaszło naruszenie przepisów określonych art. 47 i 48 dekretu, ma uwiadomić o tem właściwą władzę skarbową i instancji, przesyłając jej akta odnośnej sprawy. Także każda władza skarbową ma o spostrzeżonych czynach karygodnych, do których ścigania i karania nie jest właściwą, uwiadomić odnośną władzę skarbową.

§ 77. Przed wdrożeniem postępowania karnego władza skarbową ma przede wszystkim zebrać materiał potrzebny doświetlenia sprawy a w szczególności do ustalenia, czy zachodzi podmiotowa i przedmiotowa istota czynu.

Do tego celu służy w pierwszym rzędzie materiał wymiarowy. O ile na podstawie tego materiału istota czynu nie może być jeszcze niewątpliwie ustalona, władza skarbową ma zarządzić uzupełnienie materiału dowodowego przez ewentualne dalsze dochodzenia, przesłuchanie świadków i znawców, a to wtedy, jeżeli w przedmiotowej sprawie albo jeszcze wogóle przesłuchiwani nie byli, albo jeżeli ich ponowne przesłuchanie konieczne jest do ustalenia istoty czynu w sposób wykluczający wątpliwość.

Jeżeli świadek lub znawca uchyła się od zeznania, a nie zachodzą powody uchylecia się od zeznawania, określone w art. 36 dekretu względnie § 57 niniejszego rozporządzenia, władza skarbową może wymusić zeznanie, stosując względem osoby, uchylającej się od zeznania, postanowienia art. 52 dekretu.

§ 78. Obwiniony ma być przesłuchany przynajmniej jeden raz, wyjąwszy w przypadku nałożenia grzywny w myśl art. 52 dekretu.

W wezwaniu, wystosowanem celem przesłuchania obwinionego, należy dokładnie określić cel przesłuchania.

Jeżeli obwiniony wskutek takiego wezwania nie stawia się przed władzą skarbową, należy wezwać go ponownie do stawienia się w terminie ściśle oznaczonym, określić cel przesłuchania i zaznaczyć wyraźnie, że jeżeli obwiniony nie stawia się w terminie wyznaczonym bez dostatecznego usprawiedliwienia,—orzeczenie karne wydane będzie przeciw niemu zaocznie na podstawie aktów, jakimi rozporządza władza skarbową.

Gdyby i to wezwanie pozostało bez skutku, władza skarbową wyda przeciw obwinionemu orzeczenie karne zaocznie.

§ 79. Władza skarbową ma przedstawić obwinionemu protokolarnie wszelkie powody podejrzenia i poszlaki popełnienia czynu karygodnego, tudzież objaśnić go o prawach, jakie mu w postępowaniu karnym przysługują, a w szczególności, że ma prawo wniesienia swej obrony ustnie do protokołu lub na piśmie w terminie dni 14, licząc od dnia przesłuchania.

§ 80. Orzeczenie karne wydać należy po starannem rozważeniu i swobodnem ocenieniu wszystkich zbadanych okoliczności i dowodów. W szczególności należy rozważyć, czy popełnieniu czynu towarzyszyły okoliczności obciążające lub łagodzące i stosownie do wyniku nałożyć karę.

Orzeczenie co do czynów, określonych w art. 47, 48 i 65 dekretu, należy wydać piśmiennie i uzasadnić w niem podmiotową i przedmiotową istotę czynu, tudzież przytoczyć wszelkie te okoliczności, które wpłynęły na surowszy lub łagodniejszy wymiar kary.

W orzeczeniu karnem należy zawsze zamieścić pouczenie o środkach prawnych, jakie przysługują obwinionemu, a w szczególności, że przeciw orzeczeniu z powodu naruszenia postanowień art. 47, 48 i 65 dekretu może wnieść rekurs w terminie 4 tygodni, a przeciw orzeczeniu z powodu naruszenia, określonego w art. 52 dekretu, w terminie 8 dni po doręczeniu względnie po ogłoszeniu orzeczenia karnego.

§ 81. Jeżeli przeciw orzeczeniu karnemu wniesiono rekurs, należy aż do rozstrzygnięcia tegoż wstrzymać wykończenie orzeczenia. Władza skarbową I instancji może jednak zaraz po wydaniu orzeczenia spowodować zabezpieczenie na majątku obwinionego nałożonej w orzeczeniu kary pieniężnej.

Zabezpieczenie to należy przeprowadzić w sposób przepisany dla zabezpieczenia podatku od zysków wojennych w art. 57 dekretu i §§ 88 i 89 niniejszego rozporządzenia (art. 56).

§ 82. Jeżeli obwiniony przez władzę skarbową skazany został na karę aresztu, władza skarbową ma przed zarządzeniem wykonania kary aresztu przedłożyć orzeczenie swoje do decyzji Ministerstwa Skarbu lub innej do tego delegowanej instancji skarbowej, dołączając wszystkie akty odnoszące się do sprawy. Wykonanie kary aresztu może być zarządzone dopiero po zatwierdzeniu orzeczenia przez Ministerstwo Skarbu lub inną instancję skarbową do tego wydelegowaną, bez względu na to, czy skazany wniósł przeciw orzeczeniu karnemu rekurs, czy nie.

§ 83. W celu wykonania kary aresztu orzekająca władza skarbową ma odnieść się do zarządu miejscowej policji i dołączając odpis prawomocnego orzeczenia karnego, zażądać przyaresztowania i odstawienia skazanego do najbliższego zarządu aresztów komunalnych.

V.

ZABEZPIECZENIE PODATKU.

§ 84. Zabezpieczenia podatku od zysków wojennych należy zażądać w wypadkach:

- 1) jeżeli dojdzie do wiadomości władzy, że podatnik zamierza wydaleć się na stały pobyt poza obszar obowiązywania dekretu;
- 2) jeżeli podatnik majątek swój marnotrawi lub go rozdarowuje w kwotach, w stosunku do jego majątku nieodpowiednio wielkich;
- 3) jeżeli podatnik osiągnął swój dochód bez użycia znaczniejszych środków obrotowych, co ma szczególnie miejsce przy wykonywaniu pośrednictwa przy wszelkiego rodzaju interesach, albo jeżeli z zachowania się podatnika wnosić należy, że on cały swój dochód zużywa lub swój majątek, który może służyć na zapłacenia podatku, przenosi na inne osoby, zaś ze stosunków pokrewieństwa lub innych stosunków tych osób do podatnika wnosić można, że te osoby zawierają tylko pozorne umowy;
- 4) jeżeli towarzystwo sprawozdawcze przypadające za lata wojenne dywidendy, tantiemy i wszelkie inne zyski rozdziela i wypłaca, a nie zarezerwowało kwoty odpowiadającej wysokości wymierzyć się mającego podatku; lub jeżeli majątek swój w jakikolwiek sposób usuwa w tym celu, aby wymiar i ściągnięcie podatku utrudnić lub uniemożliwić.

§ 85. Kwota zabezpieczenia winna ile możności odpowiadać przypuszczalnej wysokości wymierzyć się mającego podatku od zysków wojennych.

Jeżeli władza skarbowa posiada materiał, na podstawie którego może cyfrowo ustalić zysk względnie dochód, podległy opodatkowaniu, lub jeżeli materiał ten z łatwością zebrać może, ma na podstawie tegoż ustalić kwotę podatku zabezpieczyć się mającą.

Jeżeli cyfrowe ustalenie wysokości podatkowi zysku względnie dochodu, celem obliczenia wysokości zabezpieczyć się mającej kwoty podatku, jest na razie z jakiegokolwiek powodu niemożliwe, oszacuje władza skarbowa nadwyżkę zysku względnie dochodu prowizorycznie, ewentualnie w przypuszczalnej wysokości przez przesłuchanie dwóch rzeczoznawców (art. 58).

§ 86. Zabezpieczenia podatku od zysków wojennych należy zażądać za pomocą „nakazu zabezpieczenia”, mającego moc natychmiastowej wykonalności (art. 57).

Formularz tego nakazu należy sporządzić według wzoru 18. Nakaz zabezpieczenia należy doręczyć podatnikowi lub jego pełnomocnikowi, ustanowionemu do zastępowania interesów podatnika, za potwierdzeniem odbioru.

Jeżeli z okoliczności wynika, że ściągnięcie tylko pewnej części podatku nie jest zapewnione, należy zażądać zabezpieczenia tylko dla tej części podatku.

§ 87. Jeżeli podatnik zażądanego zabezpieczenia nie złoży natychmiast, lub jeżeli złożone zabezpieczenie nie wydaje się dostatecznym, władza skarbowa ma zarządzić w drodze administracyjnej względnie spowodować przez właściwy sąd zabezpieczenie kwoty wymierzyć się mającego podatku od zysków wojennych, aż do czasu zapłacenia podatku, na majątku ruchomym lub nieruchomym podatnika (art. 57).

§ 88. Zabezpieczenie podatku w drodze administracyjnej może być przeprowadzone za pomocą np. zajęcia ruchomości podatnika, czynszu dzierżawnego, komornego, przyczem stosować należy przepisy o egzekucji należności skarbowych.

§ 89. Jeżeli zabezpieczenie podatku ma nastąpić na nieruchomości lub wierzytelności zabezpieczonej hipotecznie, władza skarbową ma przeprowadzić je w drodze sądowej, a to w myśl postanowień art. 1612 i 1613 ustawy o postępowaniu cywilnym za pośrednictwem Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej polskiej, utworzonej dekretem Naczelnika Państwa z dnia 7 lutego 1919 r., Dz. Praw Nr. 14 poz. 181.

Jednakże aż do rozpoczęcia czynności Prokuratorji władze skarbowe I instancji mają na zasadzie art. 1612 i 1613 i załącznika do art. 1527 ustawy o post. cyw. oraz art. 14 i 25 przepisów przechodnich do tej ustawy, przeprowadzić zabezpieczenie podatku w drodze sądowej w zastępstwie Prokuratorji, a to w sposób niżej określony.

Władza skarbową może żądać zabezpieczenia podatku od zysków wojennych albo sposobem hipotecznym, albo przez uzyskanie zakazu sprzedaży nieruchomości podatnika.

Jeżeli nieruchomość ma urzędzoną hipotekę, albo gdy wierzytelność jest hipotecznie zabezpieczona, właściwym do złożenia wniosku władzy skarbowej na zabezpieczenie podatku sposobem hipotecznym jest ten urząd hipoteczny, w którego okręgu położona jest nieruchomość względnie ten urząd hipoteczny, w którym wierzytelność jest zabezpieczona hipotecznie.

Jeżeli nieruchomość nie ma urzędzonej hipoteki, zabezpieczenie podatku uzyskanem być może przez zakaz sprzedaży nieruchomości, zaś właściwym sądem do złożenia odnośnego wniosku jest sąd okręgowy miejsca położenia nieruchomości.

Skoro władza skarbową postanowiła zabezpieczyć podatek od zysków wojennych sposobem hipotecznym, ma decyzję swą ułożyć piśmiennie według wzoru 19, zmieniając go stosownie do danej sprawy, a jeżeli zabezpieczenie podatku ma być zarządzane sposobem zakazu pozbycia nieruchomości, ułożyć stosownie decyzję według wzoru 20.

Decyzję swą na zabezpieczenie podatku sposobem hipotecznym władza skarbową ma złożyć we właściwym urzędzie hipotecznym przez swego urzędnika, zaopatrzonego w tym celu w upoważnienie, które ułożyć należy stosownie do okoliczności według wzoru 21. Urzędnik ten ma osobiście złożyć w Urzędzie hipotecznym decyzję swej władzy, zaopatrzoną podpisem i pieczęcią urzędową, i dołączyć do niej upoważnienie władzy skarbowej.

W celu uzyskania zabezpieczenia podatku przez zakaz sprzedaży nieruchomości podatnika władza skarbową I instancji ma przesać do właściwego sądu okręgowego wniossek, ułożony według wzoru 22, dołączając do wniosku decyzję ułożoną według wzoru 20, zaopatrzoną podpisem i pieczęcią urzędową.

§ 90. Ponieważ do wymiaru podatku od zysków wojennych dla wszystkich towarzystw sprawozdawczych bez względu na siedzibę towarzystwa powołany jest w myśl § 11 niniejszego rozporządzenia Zarząd skarbowy st. m. Warszawy, przeto w razie potrzeby zabezpieczenia ściągnięcia tego podatku obliczenie nadwyżki zysku przypuszczalnie temu podatkowi podlegającej, jako też sporządzenie nakazu zabezpieczenia według wzoru 18 należy do tego Zarządu.

Skoro władza skarbową I instancji uzna, że w pewnym wypadku zachodzą warunki żądania zabezpieczenia podatku od towarzystwa sprawozdawczego, ma natychmiast z podaniem powodów donieść o tem Zarzą-

dowi skarbowemu st. m. Warszawy, dołączając znajdujące się w aktach sprawozdania roczne i bilanse tego towarzystwa.

Zarząd skarbowy st. m. Warszawy ma sporządzić nakaz zabezpieczenia według wzoru 18 i przesłać go odnośnej władzy skarbowej I instancji celem dalszego przeprowadzenia zabezpieczenia w myśl powyższych postanowień.

§ 91. Wniesienie sprzeciwu do Ministerstwa Skarbu przeciwko zarządzonemu zabezpieczeniu lub przeciw wnioskowi władzy skarbowej na sądowe zabezpieczenie podatku nie ma skutku, odraczającego (art. 60).

§ 92. Odpowiedzialność za podatek od zysków wojennych ciąży w pierwszym rzędzie na osobie, której wymierzony został.

Jeżeli jednak osoba, podlegająca obowiązkowi podatkowemu, przed uskutechnieniem dla niej wymiaru podatku przeniesie przedsiębiorstwo lub inne źródło dochodu na inną osobę fizyczną lub prawną, wówczas na nowonabywcy ciąży odpowiedzialność za podatek od zysków wojennych, wymierzyć się mający poprzednikowi, tylko wtedy, jeżeli przez to przeniesienie ściągnięcie od poprzednika wymierzonego podatku od zysków wojennych okaże się niemożliwe (art. 63) i to tylko do wysokości wartości przeniesionego przedsiębiorstwa lub innego źródła dochodu.

§ 93. Warunkiem karygodności przekroczenia, określonego w art. 65 ust. 1 dekretu, jest stwierdzenie, że jedna z osób, w art. 64 dekretu wymienionych, działała świadomie i z zamiarem (podmiotowa istota czynu) uniemożliwienia lub utrudnienia ściągnięcia podatku (przedmiotowa istota czynu).

Jeżeli mimo świadomości nie ma zamiaru — wtedy zachodzi naruszenie karane w myśl art. 65 ust. 2 dekretu.

Do postępowania karnego z powodu czynów określonych w art. 65 dekretu należy stosować analogiczne postanowienia działu IV niniejszego rozporządzenia.

Warszawa, dnia 12 maja 1919 r.

Minister Skarbu:

Karpiński
